

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

8564 *Llei 29/2015, de 30 de juliol, de cooperació jurídica internacional en matèria civil.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen aquesta llei.

Sapieu: que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

PREÀMBUL

I

La present Llei de Cooperació Jurídica Internacional en Matèria Civil dóna compliment a un mandat ja contingut en la disposició final vintena de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, i, de fet, pendent des de la promulgació de la Llei Orgànica del Poder Judicial l'any 1985, de manera que s'ompli així la imperiosa necessitat de dotar a Espanya d'una regulació moderna sobre la cooperació jurídica internacional en matèria civil.

Dins d'un complex marc de relacions internacionals amb nombrosos tractats i acords internacionals en vigor, i nombroses disposicions de la Unió Europea, una llei de cooperació jurídica internacional interna ha de tenir un caràcter subsidiari. El dit caràcter es posa de manifest en l'article 2.a), que, en virtut del principi de primacia del dret de la Unió, dóna prioritat a l'aplicació en aquesta matèria de les normes de la Unió Europea i dels tractats i acords internacionals en què Espanya siga part. El principi d'especialitat és reflectit en l'article 2.b), que permet la prioritat de normes sectorials específiques com les contingudes en la Llei 22/2003, de 9 de juliol, Concursal; en la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'Adopció Internacional; en la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil, i en el text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/2007, de 16 de novembre, després de ser modificat per la Llei 3/2014, de 27 de març. En aquest marc, és clar que un instrument com el present aporta seguretat jurídica i certesa afegides a l'àrea de la cooperació jurídica internacional.

El marc objectiu de la present llei ha de ser limitat. No s'aborden, doncs, en aquesta llei, per referència a normatives sectorials més específiques i atés el caràcter de marc general de la present norma, per exemple, la regulació d'actes de cooperació per a facilitar la presentació de demandes, processos concursals estrangers, assistència jurídica gratuïta internacional, sol·licituds d'obtenció d'aliments o sostracció internacional de menors, quan són matèries que tenen una millor cabuda en normativa legal específica i especialitzada, i això sense perjudi d'aplicar a aquestes matèries la present normativa amb caràcter subsidiari.

El mateix ha de dir-se de les normes que regulen les funcions auxiliars a l'Administració de justícia dels funcionaris diplomàtics i consulars de carrera o per altres persones legalment autoritzades. S'ha pogut aprofitar la present llei per a aclarir les competències dels funcionaris espanyols i les condicions de l'exercici d'aquestes competències, tant per funcionaris espanyols a l'estranger com per agents estrangers a Espanya, però el caràcter bàsic i el seu marc general permeten remetre a una legislació especial i més detallada aquests aspectes.

Tampoc les demandes contra estats que puguen encaixar en casos admissibles per la Convenció de Nacions Unides de 2 de desembre de 2004, sobre les immunitats

jurisdiccionals dels estats i dels seus béns, ratificada per Espanya el 21 de setembre de 2011, no són objecte d'un desenvolupament processal específic en aquesta llei, més enllà d'aclarir què s'ha de fer en supòsits d'emplaçaments i notificacions judicials dirigits contra estats estrangers.

El concepte de cooperació jurídica internacional s'utilitza de manera molt àmplia en aquesta llei, la qual cosa permet incloure-hi matèries que, com la litispendència i la connexitat internacionals, el reconeixement i execució de sentències o la informació i prova del dret estranger, en sentit estricte, són alienes al concepte indicat i que tradicionalment s'han regulat en altres cossos normatius, com la Llei d'Enjudiciament Civil o la Llei Orgànica del Poder Judicial.

II

La present llei s'aplica en matèria civil i mercantil amb independència de la naturalesa de l'òrgan jurisdiccional, incloent-hi la responsabilitat civil derivada de delictes i els contractes de treball, i parteix d'un principi general favorable al desenvolupament ampli de la cooperació jurídica internacional, fins i tot en absència de reciprocitat, però amb la possibilitat de denegació de la cooperació jurídica internacional quan existisca denegació reiterada de cooperació o prohibició legal de prestar-la. Es fan prevaldre així els interessos de la ciutadania a veure assegurats i protegits els seus drets, incloent-hi el dret a la tutela judicial efectiva, amb independència de l'actitud més o menys col·laborativa de determinats estats, la qual cosa no ha d'obstar mai a l'oferiment de reciprocitat com a bona pràctica. Aquestes premisses assumeixen, així, l'obligació general de cooperació que emana del dret internacional general.

A la vista de la importància que en el món de la cooperació jurídica internacional tenen i tindran les comunicacions judicials directes, la llei opta per habilitar tots els òrgans jurisdiccionals espanyols per a comunicar-se sense intermediació amb òrgans jurisdiccionals d'altres estats dins dels límits marcats pel respecte als ordenaments jurídics d'ambdós estats i a la independència judicial. L'existència de normativa que forma part del nostre ordenament jurídic i que articula la possibilitat de comunicacions judicials directes, cas dels articles 11(6), (7) i 15 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, del Consell, de 27 de novembre de 2003, relatiu a la competència, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria matrimonial i de responsabilitat parental, pel qual es deroga el Reglament (CE) núm. 1347/2000, i dels articles 8, 9 i 31 del Conveni de l'Haia, de 19 d'octubre de 1996, relatiu a la competència, la llei aplicable, el reconeixement, l'execució i la cooperació en matèria de responsabilitat parental i de mesures de protecció dels xiquets, per exemple, fa que hagen ja de ser proveïdes de base normativa habilitant, fins i tot genèrica, les comunicacions judicials directes. L'actualitat de la matèria es manifesta en la publicació per la Conferència de l'Haia de la Guia Emergent respecte al desenvolupament de la Xarxa Internacional de Jutges de la Conferència de l'Haia i principis generals per a les comunicacions judicials, incloent-hi les salvaguardes comunament acceptades en casos específics, dins del context de la Xarxa Internacional de Jutges de la Conferència de l'Haia.

III

El títol I de la llei regula el règim general de la cooperació jurídica internacional i s'aplica a les sol·licituds de cooperació jurídica en matèria de notificació i trasllat de documents judicials i extrajudicials i respecte a l'obtenció i pràctica de la prova. Com a resposta a la complexitat tècnica actual inherent a la cooperació jurídica internacional, es designa el Ministeri de Justícia com a autoritat central espanyola. Aquest útil principi de concentració ja existeix en la normativa espanyola interna, i així, per exemple, la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil, configura, per raons semblants, l'Oficina Central del Registre com l'autoritat encarregada en matèria de cooperació internacional en totes aquelles matèries sotmeses a la dita llei. Les funcions del Ministeri de Justícia com a autoritat central són descrites en l'article 8 de la llei i coincideixen en gran manera amb les que se li atribueixen en virtut de tractats i acords internacionals i les normes de la Unió

Europea, i han de facilitar la cooperació jurídica internacional tant si la requereix una autoritat espanyola com si és espanyola l'autoritat a la qual es requereix.

En el camp de la cooperació jurídica internacional en matèria civil, la present llei ompli un buit intern derivat de l'absència a Espanya d'un règim legal comú en aquest sector, aplicable tant als actes de comunicació de documents judicials i extrajudicials com a la pràctica i obtenció de proves, amb la idea que un règim general de la cooperació jurídica internacional ha de dissenyar-se com un mitjà efectiu per a facilitar la tasca als òrgans jurisdiccionals en la seua funció d'administrar justícia, i permetre així l'efectivitat en el pla internacional de la tutela judicial efectiva.

El vigent règim comú intern de la cooperació jurídica internacional és donat per les previsions de l'article 177 de la Llei d'Enjudiciament Civil, pels articles 276 a 278 de la Llei Orgànica del Poder Judicial i per les previsions del capítol II del títol IV de l'Acord de 15 de setembre de 2005, del Ple del Consell General del Poder Judicial, pel qual s'aprova el Reglament 1/2005, dels aspectes accessoris de les actuacions judicials (articles 74 al 80).

La present llei integra i detalla, amb les adaptacions necessàries, la indicada normativa, i passa així a cobrir de manera efectiva la remissió legislativa que fa l'article 177 de la Llei d'Enjudiciament Civil, dedicat a la cooperació judicial internacional, a la legislació interna que siga aplicable en defecte de normes de la Unió Europea i de tractats internacionals que siguen aplicables per a la pràctica d'actuacions judicials a l'estranger i per a quan les autoritats judicials estrangeres sol·liciten la cooperació dels òrgans jurisdiccionals espanyols.

Aquesta llei millora la situació anterior que recolzava en l'article 276 de la Llei Orgànica del Poder Judicial per als casos d'assistència judicial activa sol·licitada per òrgans jurisdiccionals espanyols i en els articles 277 i 278 de la mateixa llei per als casos d'assistència judicial passiva sol·licitada per òrgans jurisdiccionals estrangers, i ompli un buit legal fa anys demanat.

Les normes contingudes en el capítol I del títol I són comunes a la cooperació jurídica en l'àmbit de les notificacions i l'obtenció de proves. En aquestes es descriuen les vies de transmissió, l'elecció de les quals en el cas concret dependrà, en definitiva, del que disposa la legislació de l'estat estranger requerit o requeridor, i s'estableix el contingut mínim de les sol·licituds respecte de les quals l'autoritat central espanyola comprovarà que reuneixen el contingut i els requisits fixats legalment, de manera tal que, quan la sol·licitud no reunisca els requisits previstos en l'article 10, es tornarà a l'autoritat requeridora indicant els motius concrets de la devolució. La llei igualment s'ocupa de l'idioma i la tramitació, que varia segons siguen requerides autoritats espanyoles o estrangeres, i s'especifica que les sol·licituds dirigides a autoritats espanyoles s'executaran d'acord amb les normes processals espanyoles i que només excepcionalment i a petició de l'autoritat estrangera s'acceptaran procediments especials, sempre que siguen compatibles amb la legislació espanyola i resulten practicables. També es detallen els motius de denegació, estipulant-se a més que haurà de dictar-se resolució motivada per la qual es denegue l'execució de la sol·licitud.

La llei s'ocupa de l'execució a l'estranger de diligències processals per funcionaris consulars i diplomàtics espanyols i aborda qüestions accessòries a la cooperació jurídica internacional, permetent l'ús de qualssevol mitjans tecnològics que resulten adequats per a la pràctica de les diligències de cooperació, especificant que les despeses seran a càrrec de l'autoritat requeridora, la qual podrà, si és el cas, repercutir-los en la part a la instància de la qual es realitze la sol·licitud de cooperació jurídica internacional. L'autoritat central espanyola no assumirà en cap cas cap despesa derivada de les sol·licituds de cooperació que reba, i podrà sol·licitar una provisió de fons si l'autoritat estrangera amb què coopere li exigeix algun pagament vinculat a la sol·licitud.

IV

En els capítols II, III i IV del títol I es regulen els requisits especials relatius, respectivament, a l'àmbit de les notificacions de documents judicials i extrajudicials i a l'obtenció de proves. L'exigida simplificació de la regulació s'aprecia, per exemple, en

l'elecció dels mitjans triats per a la pràctica dels actes de comunicació, notificació i trasllat de documents a l'estranger, i fins i tot es disposa que les autoritats espanyoles poden remetre les comunicacions directament als seus destinataris per correu certificat amb justificant de recepció o mitjà anàleg que deixe constància de la seua recepció. Aquesta possibilitat, la introducció de la qual respon a la voluntat de facilitar la notificació i reduir-ne els costos, ha de relacionar-se amb el que disposa l'article 25 respecte a l'idioma, perquè els documents poden transmetre's en una llengua que el destinatari entenga, encara que no siga una llengua oficial de l'estat requerit. Cap d'aquestes previsions no ha de causar cap dificultat en relació al futur reconeixement i execució de la decisió espanyola a l'estranger, si la part, com és freqüent, compareix i participa en el procés espanyol. S'han previst, a més, els casos d'incompareixença del demandat i la protecció dels drets de defensa en aquests casos, i en relació als actes de notificació dirigits a estats estrangers s'ha introduït una regla especial en l'article 27, regulant-se igualment en el capítol III els actes de notificació i trasllat de documents extrajudicials. El capítol IV conté normes especials sobre la pràctica i l'obtenció de proves a l'estranger on s'acudeix a criteris de simplicitat i subsidiarietat amb detall del procediment, contingut i requisits de la dita activitat.

Dins del règim general de la cooperació jurídica internacional, s'ha redactat una norma que aborda els problemes específics de la protecció de dades personals buscant un equilibri raonable entre els principis de proporcionalitat i minimització, i la necessitat d'evitar restriccions o estàndards excessius que puguen comprometre la necessària fluïdesa del tràfic judicial internacional. En la norma que es proposa es preveu també la necessitat que tots els actes de cooperació jurídica internacional porten una informació clara sobre límits de l'ús de les dades personals transmeses.

V

En matèria de prova del dret estranger, no es creu convenient alterar el sistema espanyol vigent després de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, però es considera prudent especificar que, quan no haja pogut ser acreditat per les parts el contingut i vigència del dret estranger, podrà aplicar-s'hi el dret espanyol, en evitació així d'una denegació de justícia que podria ser injustificada si es desestimara la demanda, i a la recerca de l'efectiva tutela judicial.

S'ha buscat d'aquesta manera incidir en un dels aspectes més controvertits del sistema d'al·legació i prova del dret estranger. El nostre sistema es caracteritza per ser un sistema mixt que combina el principi d'al·legació i prova a instància de part amb la possibilitat que el tribunal complete la dita prova, valent-se de tots els mitjans d'esbrinament que estime necessaris. No s'especificava fins a la data què calia fer en aquells supòsits en què el dret estranger no haja pogut provar-se. En la pràctica forense s'havien proposat en essència dues solucions, la desestimació de la demanda i l'aplicació de la «lex fori». El present text es decanta per aquesta última solució, que és la tradicional en el nostre sistema i la majoritària en els sistemes de dret internacional privat del nostre entorn. És, així mateix, la solució que més s'adequa a la jurisprudència constitucional de la qual es dedueix que la desestimació de la demanda conculcaria en determinats supòsits el dret a la tutela judicial efectiva.

Ha de considerar-se que la falta de prova del dret estranger dins d'un procés judicial és quelcom excepcional que només succeirà quan les parts no aconseguisquen provar el dret estranger i sense oblidar la possibilitat que el tribunal coopere en l'acreditació del dit contingut. A més, han de respectar-se els sistemes específics que en lleis especials prevegen altres solucions iguals o diverses, per referència, per exemple a la normativa de protecció de consumidors i usuaris així com a la registral civil.

Aquesta llei, a més, aclareix la interpretació del valor probatori de la prova practicada d'acord amb els criteris de la sana crítica i determina el valor dels informes pericials sobre la matèria.

VI

Quant a informació sobre el dret estranger, el sistema que s'adopta és subsidiari, la qual cosa condicionarà la seua efectiva aplicació, respecte de la normativa nacional i internacional, si considerem els instruments vigents en la Unió Europea, els dos convenis multilaterals de Londres de 7 de juny de 1968, amb el seu protocol addicional fet a Estrasburg el 15 de març de 1978, i de Montevideo de 8 de maig de 1979, i els bilaterals en què Espanya és part i que contenen previsions sobre la matèria, cas, per exemple, del bilateral amb el Marroc de 30 de maig de 1997, que regula de manera molt precisa la informació a subministrar i les vies, de manera que la comunicació es realitza de la millor manera possible a través de les autoritats centrals designades. És per això que es regula un procés habilitant, però simple i senzill al mateix temps, de manera que permeta obtenir una hipotètica resposta.

En l'article 35, per exemple, es regulen les peticions d'informació de dret estranger pels òrgans judicials, i pels notaris i registradors. En aquest camp no han de generar-se falses expectatives, ja que la regulació s'aplica en defecte de norma convencional o europea i no hi ha cap garantia que les autoritats estrangeres accedisquen a proporcionar la dita informació.

VII

La definició de criteris adequats en matèria de litispendència internacional i de connexitat és una exigència ineludible que ha d'aportar seguretat jurídica i previsibilitat a les parts. Una conseqüència directa de l'existència de processos paral·lels en distints estats és la possibilitat que es dicten resolucions contradictòries. Aquesta llei afronta aquesta qüestió i aporta un mecanisme que es pretén senzill i eficaç en línia amb les tendències de la normativa de la Unió Europea.

Els criteris que aporta el nou Reglament (UE) núm. 1215/2012, del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2012, relatiu a la competència judicial, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria civil i mercantil, per a casos de processos pendents davant d'òrgans jurisdiccionals de tercers estats, són així generalment admissibles en relació a les matèries no incloses en l'esmentat instrument.

Ha de quedar aclarit que la introducció de normes sobre litispendència i connexitat en relació a tercers estats per l'esmentat reglament farà que s'apliquen aquestes amb preferència sobre les normes contingudes en el present text. Per consegüent, les disposicions contingudes en aquest s'aplicaran a les matèries no regulades per l'esmentat reglament, és a dir, essencialment, a matèries de dret de la persona, família, successions i dret concursal.

En l'article 39 es regula l'excepció de litispendència. Ha de destacar-se que l'apreciació de l'excepció és potestativa, igual que ocorre en el Reglament de la Unió Europea que inspira la norma. Això és adequat i es justifica perquè es tracta de valorar la concurrència d'un procés en un tercer estat amb què no hi ha cap vincle. Per això, l'apreciació de l'excepció es fa dependre d'una sèrie de requisits cumulatiu, com que l'òrgan estranger estiga coneixent en virtut d'un fòrum raonable així com que la resolució eventualment dictada pel dit òrgan siga susceptible de reconeixement a Espanya. S'exigeix, finalment, que l'òrgan jurisdiccional espanyol concloga que la suspensió del procediment obert a Espanya és necessària per a aconseguir la bona administració de justícia. L'alçament de la suspensió, previst en el segon apartat del precepte, es fa així mateix dependre de requisits anàlegs, encara que en aquest cas no són cumulatiu sinó alternatiu (la conclusió o suspensió del procediment en el tercer estat del qual es tracte; que s'estime poc probable que el procediment concloga en un termini raonable, o que es considere necessària la continuació del procediment per a la bona administració de justícia).

El preàmbul del Reglament (UE) núm. 1215/2012, del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2012, precisa el sentit d'aquest últim requisit relatiu a l'apreciació de la bona administració de justícia en l'apartat (24). Assenyala que ha de fer-se una valoració del conjunt de les circumstàncies del cas, en particular de les connexions entre

els fets de l'assumpte i les parts i el tercer estat del qual es tracte (encara que aquesta qüestió es valorarà d'acord amb les previsions contingudes en la lletra a) de l'article 39 del present text que no té parangó en el text del Reglament), de la fase en què es troba el procediment en aquest tercer estat i si és possible esperar que es dicte una resolució en un termini raonable.

VIII

El procés judicial d'executur és una de les peces claus del text i una de les àrees més necessitades de reforma en la nostra legislació interna. La vigent Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, va derogar l'anterior Llei d'Enjudiciament Civil, aprovada pel Reial Decret de 3 de febrer de 1881, amb l'excepció, entre altres normes, dels articles 951 a 958, sobre eficàcia a Espanya de sentències dictades per òrgans jurisdiccionals estrangers, que van quedar en vigor fins a la vigència de la Llei sobre cooperació jurídica internacional en matèria civil.

El disseny actual dels articles 951 a 958 de la Llei d'Enjudiciament Civil de 1881 no es coordina amb la jurisprudència del Tribunal Suprem, que ha desbordat el contingut literal d'aquests preceptes, ni amb lleis especials modernes o amb la més autoritzada doctrina. Per al disseny d'un nou procés judicial d'executur s'han tingut en compte els corrents doctrinals més actuals, així com les concrecions legislatives més recents que, a manera d'exemple, sorgeixen de la normativa de la Unió Europea, i d'exemples puntuals de la nostra recent normativa continguts en textos com la Llei 22/2003, de 9 de juliol, Concursal; la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'Adopció Internacional, i la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil.

Les normes que integren el títol V suposen una revisió de conjunt del sector del reconeixement i execució de decisions estrangeres que s'estima especialment adequada en virtut de dues consideracions. En primer lloc, es tracta d'un àmbit especialment rellevant tenint en compte que en els tractats i reglaments de la Unió Europea regeix el principi de reciprocitat, de manera que només són aplicables respecte a resolucions judicials originàries d'estats part en els dits instruments i relatives a matèries cobertes per aquests. Són, per tant, molt freqüents els supòsits en què haurà d'aplicar-se la normativa interna. Aquesta normativa, continguda actualment en els articles 951 i següents de la Llei d'Enjudiciament Civil de 1881, respon a plantejaments obsolets i que s'han vist superats per la jurisprudència, de manera que ens trobem enfront d'un sector normatiu especialment necessitat d'una regulació moderna i adaptada a les necessitats d'una societat oberta com l'espanyola, en la qual les relacions exteriors han deixat de ser un fenomen minoritari i excepcional. En el títol V s'opta pel manteniment de l'executur com a procediment especial l'objecte del qual és declarar, a títol principal, el reconeixement d'una resolució judicial estrangera i, si és el cas, autoritzar-ne l'execució. Això contrasta amb el que estableixen els reglaments de la Unió Europea i s'estima adequat perquè el règim contingut en aquest text s'aplica a resolucions originàries de països amb què no es manté cap vincle i pareix convenient mantenir certes cauteles abans de donar validesa a les decisions adoptades pels seus òrgans jurisdiccionals.

S'aclareixen la terminologia i els conceptes, es detalla el tipus de resolucions susceptibles de reconeixement i execució i els seus efectes, i s'aborden les qüestions del reconeixement i execució parcial, incidental i la de les modificacions de resolucions estrangeres, modernitzant-se les causes de denegació. El procés que es dissenya d'executur, sempre subsidiari a normes internacionals i internes especials, resol totes les mancances processals que té l'actual.

Respecte al reconeixement d'una resolució estrangera de forma incidental s'ha evitat una referència en l'article 44.2 a l'obertura d'un incident d'acord amb el que estableixen els articles 388 i següents de la Llei d'Enjudiciament Civil, de manera que es permet així que el reconeixement incidental es pugui dur a terme de manera àgil i més senzilla en el si de cada procediment segons les lleis processals, ja que el procés incidental indicat en els articles 388 i següents esmentats pareix dissenyat per a un altre tipus de qüestions i la seua utilització suposaria encaixar un executur dins d'un procés obert quan la solució pot

ser més senzilla en plantejar-se normalment el reconeixement com a base de l'estimació o desestimació de la pretensió principal, de tal manera que serà la sentència la que determine l'aptitud del document per a provar el que es pretén. Si es tracta de resoldre amb caràcter previ una excepció processal, en tal moment pot apreciar-se també l'aptitud del document per a provar les pretensions.

Es regula per primera vegada la necessitat d'adaptar les mesures contingudes en la sentència estrangera que siguen desconegudes en l'ordenament espanyol. Segons estableix l'article 44.4, s'adoptarà en el dit cas una mesura pròpia del dret espanyol que tinga efectes equivalents i perseguisca una finalitat o interessos semblants, si bé aquesta adaptació no tindrà més efectes que els disposats en el dret de l'estat d'origen. Tenint en compte que es tracta d'una operació delicada i difícil, qualsevol de les parts podrà impugnar l'adaptació realitzada.

Pel que fa a les resolucions estrangeres fermes o definitives que es referisquen a matèries que per la seua mateixa naturalesa són susceptibles de ser modificades, com per exemple les prestacions d'aliments, les decisions sobre la guarda i custòdia de menors o les mesures de protecció de menors i incapaços, s'estableix de manera expressa en l'article 45 que aquestes resolucions podran ser modificades amb el seu previ reconeixement a títol principal o incidental. Aquesta disposició no impedeix que es pugui plantejar una nova demanda en un procés declaratiu davant dels òrgans jurisdiccionals espanyols, corresponent, en definitiva, a les parts optar bé per la modificació de la sentència estrangera bé per l'obertura d'un nou procediment.

En l'article 46 s'estableixen les causes de denegació del reconeixement de les resolucions judicials estrangeres i les transaccions judicials estrangeres. Es tracta dels motius habituals. En matèria d'ordre públic ha de precisar-se que si bé no es recull en l'articulat la referència a les peculiaritats d'aquest en processos de família o menors, és clar que si la resolució afecta menors d'edat, l'ordre públic haurà de valorar-se tenint en compte l'interés superior del menor, podent avaluar-se a efectes denegatoris de l'exequàtur que si la resolució afecta menors d'edat i s'ha dictat, excepte en casos d'urgència, sense haver donat possibilitat d'audiència al menor, en violació de principis fonamentals de procediment d'Espanya, no cabrà l'exequàtur.

Mereixen destacar-se els preceptes continguts en els apartats b) i c). L'apartat b) fa referència a la infracció dels drets de defensa de qualsevol de les parts, qüestió que tècnicament podria subsumir-se en el concepte d'ordre públic que apareix en l'apartat a). Es considera, no obstant això, útil aquesta referència a efectes didàctics. És, així mateix, adequat que, a continuació, es dispose que si es tracta d'una decisió dictada en rebel·lia es considerarà que s'han conculcat els drets de defensa del demandat si la interposició de la demanda no es va notificar de manera regular i amb temps suficient. En aquest punt, la norma és més estricta que la continguda en els reglaments de la Unió Europea, que no exigeixen una estricta regularitat formal de la notificació. Això és pertinent, tenint en compte que es tracta d'una disposició que s'aplicarà quan no regisca ni reglament europeu ni conveni internacional.

L'apartat c) de l'article 46 regula el denominat control de la competència del jutge d'origen, dirigit a verificar que, entre l'autoritat que va dictar la resolució el reconeixement de la qual se sol·licita i l'assumpte sobre el qual versa la resolució, hi ha una connexió raonable, i que no es tracta d'un assumpte de l'exclusiva competència de jutges i tribunals espanyols. Es proporciona una pauta per a determinar l'existència d'una connexió raonable a partir de la bilateralització dels fòrums establits en el dret processal civil internacional espanyol, que és prou flexible, ja que n'hi ha prou que el tribunal d'origen haja conegut a partir de criteris de connexió semblants als previstos en la nostra legislació.

Tenint en compte la seua cada vegada major freqüència, s'ha inclòs una norma especial en matèria de reconeixement de resolucions estrangeres dictades en procediments derivats d'accions col·lectives. Es parteix del fet que les dites resolucions poden reconèixer-se i executar-se a Espanya, però amb unes cauteles addicionals. Així, l'article 47 fa referència a les accions col·lectives i proporciona eines útils per a enfrontar-se a algunes «class actions» que no tenen parangó en el nostre ordenament. El reconeixement

de les decisions dictades en processos col·lectius se sotmet a un control de la competència del jutge d'origen més estricte, ja que s'exigeix que els fòrums de competència en virtut dels quals va conèixer l'autoritat jurisdiccional estrangera equivalguen als previstos en la legislació espanyola, no bastant la mera semblança.

En els articles 48 i 49 es prohibeixen la revisió quant al fons i el control de la llei aplicada, i es permet, en canvi, el reconeixement parcial. Es tracta de regles habituals en els sistemes de reconeixement i execució de decisions estrangeres dels països del nostre entorn, que no plantegen problemes.

El capítol III es refereix a l'execució tant de les resolucions com de les transaccions judicials. S'estableix clarament en l'article 50 que aquesta només cap després de la prèvia obtenció de l'exequàtur, i es fa d'altra banda una remissió a les disposicions de la Llei d'Enjudiciament Civil. És especialment clarificador que s'especifique que la Llei d'Enjudiciament Civil s'aplica també a la caducitat de l'acció executiva.

El capítol IV regula el procediment d'exequàtur, establint normes de competència i assistència jurídica gratuïta i detallant el procés i els recursos admissibles. Les regles de competència són exhaustives i no suposen una alteració substancial de les actualment vigents.

La cooperació jurídica internacional ha d'abordar també l'àmbit extrajudicial quan representa la normalitat de les relacions jurídiques econòmiques i familiars. És per això que la present llei dedica part del seu articulat a l'execució i a la notificació i trasllat de documents públics, singularment notarials, així com a la inscripció de títols estrangers en els registres públics espanyols de la Propietat, Mercantil i de Béns Mobles.

Els documents públics, especialment els notarials, constitueixen un pilar de la cooperació jurídica internacional, com àmpliament es posa de manifest en les distintes manifestacions del dret privat de la Unió Europea, i, en general, en el tràfic civil i mercantil amb tercers països.

Aquesta vocació de circulació dels documents públics, en la mesura que participen en la llei d'una definició comuna, presa dels instruments i jurisprudència de la Unió Europea, determina que la llei establisca una via de notificació i trasllat directe per als autoritzats per notari. Amb això s'atribueix valor normatiu a les notificacions ja freqüents en el tràfic civil i comercial en una economia globalitzada.

Pel que fa als documents públics, la llei considera, d'una part, que no cal un procediment previ de reconeixement del document públic però, d'altra, que haurà de ser valorada la seua eficàcia en el país d'origen a fi d'establir que allí posseeix almenys el mateix efecte equivalent. En tot cas, un paràmetre comú amb les resolucions judicials és que el contingut que incorporen no pot contravenir l'ordre públic.

Es preveu, així mateix, una regla d'adequació per a les institucions jurídiques desconegudes anàloga a la de l'article 44.4. Els notaris i funcionaris públics espanyols afavoriran l'execució a Espanya dels documents públics estrangers per mitjà de l'adequació, si és el cas, d'institucions jurídiques estrangeres desconegudes, preveient-se expressament la possibilitat de recórrer contra l'adaptació directament davant d'un òrgan jurisdiccional.

Element essencial de la seguretat jurídica és la inscripció en els registres públics espanyols de les resolucions judicials i dels documents públics estrangers. L'íntegra activitat registral es regeix per les lleis específiques registrals espanyoles, i és per tant un àmbit reservat al legislador espanyol. A aquest, per tant, hi correspon, com es fa en la present llei, establir l'activitat del registrador de la propietat, mercantil i de béns mobles en relació al reconeixement incidental de les resolucions judicials, contencioses o dictades en procediments de jurisdicció voluntària, presentades a inscripció, si són fermes o definitives, o anotació en qualsevol altre cas. No obstant això, l'interessat en la inscripció pot acudir prèviament al reconeixement principal de la resolució, per a després pretendre la inscripció, la qual s'efectuarà segons les regles generals de la legislació registral en relació a resolucions judicials espanyoles.

La llei preveu l'adaptació dels títols estrangers. Com una aplicació específica d'aquesta tècnica, el registrador la podrà utilitzar per al cas que s'ordenen mesures o incorporen

institucions o drets que resulten desconeguts en dret espanyol, i en aquest cas s'adaptaran, en la mesura que es pugui, a una mesura o ordre prevista o coneguda en l'ordenament jurídic espanyol que tinga efectes equivalents i persegueixca una finalitat i interessos semblants, sense que aquesta adaptació tinga més efectes que els disposats en el dret de l'estat d'origen, sent necessària abans de la inscripció una comunicació al titular del dret o mesura de què es tracte de l'adaptació a realitzar. Queda preservat, en tot cas, que pugui ser impugnada l'adaptació realitzada. La inscripció dels documents públics estrangers es regirà per la llei espanyola específica aplicable.

Finalment, s'introdueixen una disposició final tercera, que modifica l'article 27 de la Llei 5/2012, de 6 de juliol, de mediació en assumptes civils i mercantils; una disposició final segona, que modifica la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil per a adaptar-la al que estableix el Reglament (UE) 1015/2012 del Parlament i del Consell, de 12 de desembre de 2012, relatiu a la competència judicial, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria civil i mercantil, i al Reglament (UE) núm. 650/2012 del Parlament Europeu i del Consell, de 4 de juliol 2012, relatiu a la competència, la llei aplicable, el reconeixement i l'execució de les resolucions, a l'acceptació i l'execució dels documents públics en matèria de successions «mortis causa» i a la creació d'un certificat successori europeu, a més d'una disposició final primera, de modificació de la Llei Hipotecària que incorpora aquest certificat. Finalment, per mitjà de la disposició final quarta es modifica la Llei 2/2014, de 25 de març, de l'Acció i del Servei Exterior de l'Estat, per a reconèixer també el caràcter oficial de les traduccions de documents públics estrangers fetes o assumides per les representacions d'Espanya en l'exterior o les fetes per representacions estrangeres a Espanya de documents públics del seu propi estat. Amb això es facilita la relació dels ciutadans amb les administracions públiques, en especial quan es tracta d'expedients o procediments que es tramiten, almenys parcialment, a l'estranger.

ÍNDIX

Títol preliminar. Disposicions generals.

Article 1. Objecte.

Article 2. Fonts.

Article 3. Principi general favorable de cooperació.

Article 4. Comunicacions judicials directes.

Títol I. Règim general de la cooperació jurídica internacional.

Capítol I. Disposicions generals.

Article 5. Àmbit d'aplicació.

Article 6. Efectes.

Article 7. Autoritat central espanyola.

Article 8. Funcions de l'autoritat central espanyola.

Article 9. Transmissió de les sol·licituds.

Article 10. Contingut i requisits mínims de les sol·licituds de cooperació.

Article 11. Idioma.

Article 12. Tramitació.

Article 13. Procediment d'execució.

Article 14. Motius de denegació.

Article 15. Execució per funcionaris diplomàtics i consulars espanyols de diligències processals.

Article 16. Desplaçament a l'estranger de jutges, magistrats, fiscals, secretaris judicials i funcionaris al servei de l'Administració de justícia i d'un altre personal.

Article 17. Mitjans tècnics i electrònics.

Article 18. Despeses, costes i assistència jurídica gratuïta.

Article 19. Normativa general en matèria de protecció de dades.

- Capítol II. Dels actes de notificació i trasllat de documents judicials.
- Article 20. Àmbit d'aplicació
- Article 21. Mitjans de comunicació, notificació i trasllat a l'estranger.
- Article 22. Mitjans de comunicació, notificació i trasllat a Espanya.
- Article 23. Data de notificació o trasllat.
- Article 24. Incompareixença del demandat.
- Article 25. Idioma.
- Article 26. Certificat.
- Article 27. Emplaçaments i comunicacions judicials dirigits a estats estrangers.
- Capítol III. Dels actes de notificació i trasllat de documents extrajudicials.
- Article 28. Documents extrajudicials.
- Capítol IV. De la pràctica i obtenció de proves.
- Article 29. Àmbit d'aplicació.
- Article 30. Contingut de la sol·licitud.
- Article 31. Descripció de les diligències d'obtenció de prova.
- Article 32. Pràctica a Espanya de la prova sol·licitada per una autoritat estrangera.
- Títol II. De la prova del dret estranger.
- Article 33. De la prova del dret estranger.
- Títol III. De la informació del dret estranger.
- Article 34. De la informació jurídica.
- Article 35. De les sol·licituds d'informació de dret estranger.
- Article 36. De les sol·licituds d'informació de dret espanyol.
- Títol IV. De la litispendència i de la connexitat internacionals.
- Capítol I. Disposicions generals.
- Article 37. Concepte de litispendència.
- Article 38. Procediment.
- Capítol II. De la litispendència internacional
- Article 39. Litispendència internacional.
- Capítol III. De les demandes connexes.
- Article 40. Demandes connexes.
- Títol V. Del reconeixement i execució de resolucions judicials i documents públics estrangers, del procediment d'exequàtur i de la inscripció en registres públics.
- Capítol I. Disposicions generals.
- Article 41. Àmbit d'aplicació.
- Article 42. Procediment d'exequàtur.
- Article 43. Definicions.
- Capítol II. Del reconeixement.
- Article 44. Reconeixement.
- Article 45. Resolucions estrangeres susceptibles de modificació.
- Article 46. Causes de denegació del reconeixement.
- Article 47. Accions col·lectives.

Article 48. Prohibició de revisió del fons.

Article 49. Reconeixement parcial.

Capítol III. De l'execució.

Article 50. Execució.

Article 51. Execució de transaccions judicials.

Capítol IV. Del procediment judicial d'exequàtur.

Article 52. Competència.

Article 53. Assistència jurídica gratuïta.

Article 54. Procés.

Article 55. Recursos.

Capítol V. Dels documents públics estrangers.

Article 56. Execució de documents públics estrangers.

Article 57. Adequació d'institucions jurídiques estrangeres.

Capítol VI. De la inscripció en registres públics.

Article 58. Disposicions generals.

Article 59. Inscripció de resolucions judicials estrangeres.

Article 60. Inscripció de documents públics estrangers.

Article 61. Adaptació.

Disposició addicional primera. Normes especials en matèria de cooperació jurídica internacional en matèria civil i mercantil.

Disposició addicional segona. Formularis normalitzats.

Disposició addicional tercera. Previsió de costos.

Disposició transitòria única. Règim aplicable als processos en tramitació.

Disposició derogatòria única. Derogació de normes.

Disposició final primera. Modificació de la Llei Hipotecària.

Disposició final segona. Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil.

Disposició final tercera. Modificació de la Llei 5/2012, de 6 de juliol, de mediació en assumptes civils i mercantils.

Disposició final quarta. Modificació de la Llei 2/2014, de 25 de març, de l'Acció i del Servei Exterior de l'Estat.

Disposició final cinquena. Títol competencial.

Disposició final sisena. Entrada en vigor.

TÍTOL PRELIMINAR

Disposicions generals

Article 1. *Objecte.*

1. La present llei regula la cooperació jurídica internacional entre les autoritats espanyoles i estrangeres.

2. Aquesta llei s'aplica en matèria civil i mercantil amb independència de la naturalesa de l'òrgan jurisdiccional, incloent-hi la responsabilitat civil derivada de delictes i els contractes de treball.

Article 2. *Fonts.*

La cooperació jurídica internacional en matèria civil i mercantil es regeix per:

a) Les normes de la Unió Europea i els tractats internacionals en què Espanya siga part.

- b) Les normes especials del dret intern.
- c) Subsidiàriament, per la present llei.

Article 3. *Principi general favorable de cooperació.*

1. Les autoritats espanyoles cooperaran amb les autoritats estrangeres en les matèries objecte d'aquesta llei d'acord amb el que estableix l'article anterior.

2. A pesar de no exigir-se reciprocitat, el Govern podrà, mitjançant un reial decret, establir que les autoritats espanyoles no cooperaran amb les autoritats d'un estat estranger quan existisca una denegació reiterada de cooperació o prohibició legal de prestar-la per les autoritats del dit estat.

3. En la interpretació i aplicació de la present llei es procurarà assegurar una tutela judicial internacionalment efectiva dels drets i interessos legítims dels particulars.

4. Totes les sol·licituds de cooperació jurídica internacional es duran a terme i executaran sense dilació, d'acord amb els principis de flexibilitat i coordinació.

Article 4. *Comunicacions judicials directes.*

Els òrgans jurisdiccionals espanyols estaran habilitats per a l'establiment de comunicacions judicials directes, respectant en tot cas la legislació en vigor en cada estat. Es consideren com a comunicacions judicials directes aquelles que tenen lloc entre òrgans jurisdiccionals nacionals i estrangers sense cap intermediació. Aquestes comunicacions no afectaran ni comprometran la independència dels òrgans jurisdiccionals involucrats ni els drets de defensa de les parts.

TÍTOL I

Règim general de la cooperació jurídica internacional

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 5. *Àmbit d'aplicació.*

El present títol s'aplica als actes de cooperació jurídica internacional, en particular als actes de comunicació i trasllat de documents judicials i extrajudicials, com ara notificacions, citacions i requeriments, així com a les comissions rogatòries que tinguen com a objecte els actes relatius a l'obtenció i pràctica de proves.

Article 6. *Efectes.*

Els actes de cooperació jurídica internacional realitzats per autoritats espanyoles no prejutgen la determinació de la competència judicial internacional ni el reconeixement i execució a Espanya de resolucions judicials estrangeres.

Article 7. *Autoritat central espanyola.*

L'autoritat central espanyola en matèria de cooperació jurídica internacional en matèria civil és el Ministeri de Justícia.

Article 8. *Funcions de l'autoritat central espanyola.*

Correspon a l'autoritat central espanyola:

- a) Verificar l'adequació de les sol·licituds que es reben al que preveuen els articles 10, 11, 30 i 31 i la resta de normes concordants aplicables.

- b) Prestar l'auxili i la col·laboració que les autoritats judicials competents requerisquen en matèria de cooperació jurídica internacional.
- c) Garantir la correcta tramitació de les sol·licituds de cooperació jurídica internacional.
- d) Promoure l'ús de les xarxes internes i internacionals de cooperació disponibles.
- e) Proporcionar informació sobre dret espanyol quan siga procedent d'acord amb el que preveu l'article 36, així com informació sobre dret estranger, d'acord amb el que disposen els articles 34 i 35.
- f) Resoldre en la mesura que es puga les dificultats que puguen suscitar-se en el compliment de les sol·licituds de cooperació jurídica internacional.
- g) Col·laborar amb les autoritats centrals d'altres estats, així com amb altres autoritats espanyoles i estrangeres.

Article 9. *Transmissió de les sol·licituds.*

Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional en matèria civil podran transmetre's, sempre que estiguen previstes en l'ordenament jurídic d'ambdós estats, per qualsevol de les vies següents:

- a) Per la via consular o diplomàtica.
- b) A través de les respectives autoritats centrals.
- c) Directament entre els òrgans jurisdiccionals.
- d) Per conducte notarial, si això és compatible amb la naturalesa de l'acte de cooperació.

Article 10. *Contingut i requisits mínims de les sol·licituds de cooperació.*

1. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional hauran d'especificar:

- a) L'autoritat requeridora i, si és coneguda, l'autoritat requerida, amb indicació de totes les dades disponibles, en particular de l'adreça postal i electrònica.
- b) El nom i el domicili de les parts i, si és el cas, dels seus representants processals.
- c) El nom i el domicili de la persona a qui es referisca la diligència, i totes les dades addicionals d'identificació que siguen conegudes i necessàries per al compliment de la sol·licitud.
- d) El procés judicial i l'objecte d'aquest, així com una exposició sumària dels fets.
- e) Una descripció detallada de la diligència sol·licitada i de les resolucions o decisions en què es fonamenta.
- f) Els documents degudament traduïts i, si és el cas, degudament legalitzats o postil·lats, així com una relació detallada d'aquests.
- g) Cas d'estar subjecta la diligència sol·licitada a termini o ser d'urgent realització, la indicació dels terminis necessaris per al compliment i una motivació de les raons que en justifiquen la urgència.

2. L'autoritat central espanyola comprovarà que la sol·licitud de cooperació reuneix el contingut i els requisits que assenyalen l'apartat anterior i l'article 11. Quan la sol·licitud no reunisca els dits requisits, es tornarà a l'autoritat requeridora indicant els motius concrets de la devolució.

Article 11. *Idioma.*

1. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional, i els seus documents adjunts, que es dirigisquen a una autoritat estrangera hauran d'acompanyar-se d'una traducció a una llengua oficial de l'estat requerit o acceptada per aquest.

2. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional dirigides a les autoritats espanyoles, i els seus documents adjunts, hauran d'acompanyar-se d'una traducció d'acord amb l'article 144 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Article 12. *Tramitació.*

1. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional acordades per les autoritats espanyoles s'enviaran per mitjà d'ofici a l'autoritat central espanyola que les transmetrà a les autoritats competents de l'estat requerit, bé per via diplomàtica o consular, bé a través de l'autoritat central del dit estat si existeix i a això no s'oposa la seua legislació. Podran, així mateix, remetre's directament per les autoritats espanyoles a les autoritats competents de l'estat requerit, d'acord amb el que preveu l'article 9, si això està previst en la seua legislació.

2. Sense perjudi de la possibilitat de comunicacions judicials directes, les sol·licituds de cooperació jurídica internacional acordades per autoritats estrangeres es transmetran a l'autoritat central espanyola, que les remetrà les autoritats espanyoles competents per a la seua execució.

3. La transmissió podrà realitzar-se per qualsevol mitjà que garantisca la seguretat i confidencialitat de les comunicacions i que els documents són autèntics i llegibles.

4. Una vegada executades, les sol·licituds es tornaran per la via de transmissió utilitzada per a cursar-les.

Article 13. *Procediment d'execució.*

Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional s'executaran sense dilació d'acord amb les normes processals espanyoles. Excepcionalment i a sol·licitud de l'autoritat estrangera requeridora, podran acceptar-se formalitats o procediments especials si això és compatible amb la legislació espanyola i resulta practicable.

Article 14. *Motius de denegació.*

1. Les autoritats judicials espanyoles denegaran les sol·licituds de cooperació jurídica internacional quan:

- a) L'objecte o finalitat de la cooperació sol·licitada siga contrari a l'ordre públic.
- b) El procés que dimane la sol·licitud de cooperació siga de l'exclusiva competència de la jurisdicció espanyola.
- c) El contingut de l'acte a realitzar no corresponga a les atribucions pròpies de l'autoritat judicial espanyola requerida. Si és el cas, aquesta podrà remetre la sol·licitud a l'autoritat competent informant d'això l'autoritat requeridora.
- d) La sol·licitud de cooperació internacional no reunisca el contingut i requisits mínims exigits per aquesta llei per a la seua tramitació.
- e) Es complisca el supòsit arrel·legat en l'apartat 2 de l'article 3.

2. Es comunicarà a les autoritats requeridores la resolució motivada per la qual es denegue la sol·licitud de cooperació.

Article 15. *Execució per funcionaris diplomàtics i consulars espanyols de diligències processals.*

1. Les diligències que resulten d'un procediment tramitat davant de l'autoritat judicial espanyola podran ser executades a l'estranger per funcionari diplomàtic o consular espanyol sempre que no impliquen coacció, la llei espanyola no requirisca de manera inexcusable la presència d'autoritat judicial, hagen de realitzar-se en la demarcació consular i a això no s'opose la legislació de l'estat receptor.

2. En aquests casos, l'autoritat judicial espanyola elevarà ofici a l'autoritat central espanyola perquè aquesta trasllade la sol·licitud al Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, que la farà arribar al funcionari diplomàtic o consular espanyol encarregat d'executar-la.

Article 16. *Desplaçament a l'estranger de jutges, magistrats, fiscals, secretaris judicials i funcionaris al servei de l'Administració de justícia i d'un altre personal.*

Les autoritats espanyoles estan habilitades, amb caràcter general, per a desplaçar-se a un estat estranger a fi de dur a terme o intervenir en les diligències processals que hagen de practicar en el dit estat. Aquests desplaçaments s'ajustaran, en tot cas, a allò que s'ha previst en la legislació específica.

Article 17. *Mitjans tècnics i electrònics.*

1. Podrà sol·licitar-se la utilització de qualssevol mitjans tècnics i electrònics de comunicació per a la pràctica de les diligències de cooperació jurídica internacional que hagen de dur-se a terme en el territori d'un altre estat.

2. Si en l'òrgan jurisdiccional de l'estat requeridor o requerit no es disposa d'accés als mitjans indicats, seran admissibles qualssevol acords que permeten la seua facilitació.

Article 18. *Despeses, costes i assistència jurídica gratuïta.*

1. Les despeses relatives al tràmit i execució de les sol·licituds de cooperació jurídica internacional seran a càrrec de l'autoritat requeridora o, si és el cas, de la part a la instància de la qual es realitzen.

2. Respecte a les actuacions processals que realitzen autoritats espanyoles, l'interessat podrà sol·licitar les prestacions que puguem correspondre-li d'acord amb la normativa sobre assistència jurídica gratuïta.

Quan el sol·licitant de la cooperació estiga exempt del pagament de les despeses de les actuacions processals, s'aplicarà allò que s'ha previst per als que gaudisquen del dret a l'assistència jurídica gratuïta.

3. L'autoritat central espanyola no estarà obligada a assumir cap despesa en relació amb les sol·licituds presentades en virtut del que disposa aquest títol ni, donat el cas, per les despeses derivades de la participació d'un advocat, procurador o un altre professional requerit. L'autoritat central espanyola podrà sol·licitar una provisió de fons.

Article 19. *Normativa general en matèria de protecció de dades.*

1. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional contindran únicament les dades personals necessàries per a ser executades. Les dades transmeses no poden usar-se ni tractar-se per a fins no directament relacionats amb la sol·licitud sense l'expressa autorització de l'autoritat requeridora.

2. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional cursades a instàncies d'un òrgan jurisdiccional espanyol faran constar que les dades personals contingudes en aquelles es transmeten als únics efectes previstos en la sol·licitud, no podent-se usar o tractar per a fins no directament relacionats o derivats d'aquella sense l'expressa autorització de l'autoritat requeridora.

3. El jutge podrà adoptar, d'ofici o a instància de part, les salvaguardes necessàries per a protegir la confidencialitat de les dades personals.

CAPÍTOL II

Dels actes de notificació i trasllat de documents judicials

Article 20. *Àmbit d'aplicació.*

El present capítol regula els requisits especials aplicables als actes de notificació i trasllat de documents judicials que hagen de ser remesos des d'Espanya a un estat estranger o des d'un estat estranger a Espanya, sense perjudici del que disposa l'article 9.

Article 21. Mitjans de comunicació, notificació i trasllat a l'estranger.

1. Els òrgans jurisdiccionals espanyols podran transmetre sol·licituds de notificació i trasllat de documents a l'estranger:

a) A través de l'autoritat central espanyola, que les farà arribar a les autoritats competents de l'estat requerit per via consular o diplomàtica, o a través de la seua autoritat central, d'acord amb el que preveu l'article 12.1.

b) Directament a l'autoritat competent de l'estat requerit d'acord amb el que preveu l'article 12.1.

2. Sempre que no s'opose la legislació de l'estat de destinació, les autoritats espanyoles podran practicar les comunicacions directament als seus destinataris per correu postal certificat o mitjà equivalent amb justificant de recepció o una altra garantia que permeta deixar constància de la seua recepció.

Article 22. Mitjans de comunicació, notificació i trasllat a Espanya.

Per a la pràctica de notificació i trasllat de documents judicials a Espanya que provenen d'una autoritat estrangera, seran acceptables les vies previstes en l'apartat 1 de l'article anterior. S'admet també la comunicació directa al destinatari per correu postal certificat o mitjà equivalent amb justificant de recepció o una altra garantia que permeta deixar constància de la seua recepció.

Article 23. Data de notificació o trasllat.

La data de notificació o trasllat serà aquella en què el document haja sigut efectivament notificat o traslladat de conformitat amb el dret intern de l'estat requerit o del lloc de la notificació i trasllat.

Article 24. Incompareixença del demandat.

1. Quan un escrit de demanda o un document equivalent haja sigut remés a un altre estat per a la seua notificació o trasllat i el demandat no comparega, se suspendrà el procediment mentre no s'acredite que el document ha sigut regularment notificat. Això no impedirà l'adopció de mesures provisionals i cautelars.

2. Transcorreguts sis mesos des de la data d'enviament del document, l'autoritat competent proveirà a instància de part interessada encara que no haja pogut certificar que la notificació ha tingut lloc.

Article 25. Idioma.

1. Sense perjudi del que puga exigir la llei de l'estat de destinació, els documents objecte de notificació o trasllat a l'estranger hauran d'acompanyar-se d'una traducció a la llengua oficial de l'estat de destinació o a una llengua que el destinatari entenga.

2. Si la comunicació prové d'autoritats estrangeres i es dirigeix a un destinatari a Espanya, els documents hauran d'anar acompanyats d'una traducció a l'espanyol o, si és el cas, a la llengua oficial pròpia de la comunitat autònoma de què es tracte, o a una llengua que el destinatari entenga en els termes establits en l'apartat anterior.

Article 26. Certificat.

Realitzada qualsevol diligència de notificació o trasllat, podrà sol·licitar-se l'emissió per l'estat requerit d'un certificat relatiu al compliment dels tràmits i la forma en què s'ha dut a terme la diligència, podent per a això utilitzar-se l'idioma del mateix estat requerit.

Article 27. Emplaçaments i comunicacions judicials dirigits a estats estrangers.

1. Els emplaçaments, citacions, requeriments i qualssevol altres actes de comunicació judicial dirigits a estats estrangers es realitzaran per via diplomàtica a través del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, havent de comunicar-se per nota verbal i de conformitat amb el que estableix la Convenció de Viena sobre Relacions Diplomàtiques de 18 d'abril de 1961.

2. Els òrgans jurisdiccionals espanyols comunicaran al Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació l'existència de qualsevol procediment contra un estat estranger només als efectes que aquell emeta un informe en relació amb les qüestions relatives a la immunitat de jurisdicció i execució, el qual traslladarà a l'òrgan jurisdiccional competent per la mateixa via.

3. En els processos civils que se seguisquen a Espanya contra estats estrangers, el primer emplaçament, que es realitzarà per la via diplomàtica prevista en l'apartat 1, es considerarà efectuat dos mesos després de la data que conste en la diligència o en el resguard acreditatiu de la seua recepció.

CAPÍTOL III

Dels actes de notificació i trasllat de documents extrajudicials

Article 28. Documents extrajudicials.

1. Els documents autoritzats o expedits per notari, autoritat o funcionari competent podran ser objecte de trasllat o notificació de conformitat amb les previsions del capítol anterior que li siguen aplicables atenent la seua especial naturalesa.

2. Els documents extrajudicials podran ser remesos a notari, autoritat o funcionari públic a través de l'autoritat central o de manera directa.

3. La sol·licitud contindrà almenys la informació següent:

- a) La naturalesa, data i identificació del document.
- b) El nom i adreça postal o electrònica del notari, autoritat o funcionari que ho haja autoritzat o expedit.
- c) La pretensió notificada i conseqüències, si és el cas, del seu incompliment i, si s'indica, el termini requerit per a això.

CAPÍTOL IV

De la pràctica i obtenció de proves

Article 29. Àmbit d'aplicació.

1. El present capítol s'aplica a la pràctica i obtenció de proves a l'estranger perquè produïsquen efecte en un procediment judicial a Espanya, o a Espanya perquè produïsquen efecte en un procés estranger.

2. La prova sol·licitada ha de tenir relació directa amb un procés ja iniciat o futur.

3. Quan se sol·licite a Espanya la pràctica d'una prova amb anterioritat a l'inici del procediment judicial estranger, s'exigirà que la pràctica anticipada de la prova siga admissible d'acord amb la legislació espanyola.

La prova practicada a Espanya que haja de produir efectes en un procés estranger haurà de respectar les garanties previstes en la legislació espanyola i practicar-se d'acord amb la normativa processal espanyola.

Article 30. Contingut de la sol·licitud.

A més de la prevista en l'article 10, les sol·licituds de cooperació internacional en matèria d'obtenció de proves hauran de reunir la informació següent:

- a) La descripció de les diligències d'obtenció de proves sol·licitades.

b) La indicació de si se sol·licita la pràctica de la prova d'acord amb un procediment previst en la legislació de l'estat requeridor i els aclariments necessaris per a la seua aplicació.

c) La indicació de si se sol·licita l'ús de mitjans tecnològics de comunicació.

d) La sol·licitud de les parts interessades, els seus representants o algun funcionari de l'estat requeridor per a assistir a l'execució de la diligència sol·licitada.

Article 31. *Descripció de les diligències d'obtenció de prova.*

Als efectes del que preveu l'article anterior, les diligències d'obtenció de prova detallaran els punts següents:

a) Si es tracta d'una sol·licitud dirigida a prendre declaració a una persona, el nom i el domicili de la dita persona, les preguntes que hagen de formular-se-li o els fets sobre els quals tracte; si és el cas, informació sobre l'existència d'un dret a no prestar declaració d'acord amb l'ordenament jurídic de l'estat requeridor, la sol·licitud de rebre la declaració sota jurament o promesa de dir la veritat o, si és el cas, la fórmula que haja d'emprar-se, i qualsevol altra informació que l'òrgan jurisdiccional requeridor estime necessària.

b) Si es tracta d'examen de testimonis, el nom i cognoms i totes les dades d'identificació i localització d'aquests de què es dispose; si és el cas, les preguntes que hauran de formular-se al testimoni o exposició dels fets sobre els quals s'efectuarà el seu examen, el dret a negar-se a testificar segons la legislació de l'estat requeridor, el prec que s'examine el testimoni sota jurament o promesa o en forma de declaració i qualsevol altra informació que l'òrgan jurisdiccional requeridor estime necessària.

c) Si es tracta de qualsevol altra prova, els documents o altres objectes que hagen d'examinar-se. En cas que se sol·licite l'exhibició de documents o altres suports d'informació, aquests hauran d'estar identificats raonablement; a més, hauran d'especificar-se aquells fets o circumstàncies que permeten sostenir que els documents demanats es troben sota el control o custòdia de la persona a qui es requereixen i especificar-se, si és el cas, el dret a no aportar documents segons la legislació de l'estat requeridor.

Article 32. *Pràctica a Espanya de la prova sol·licitada per una autoritat estrangera.*

1. Rebuda la sol·licitud d'una autoritat estrangera, es procedirà a la pràctica de la prova i, una vegada omplida la comissió rogatòria, es remetran al requeridor els documents que ho acrediten.

2. La prova no es practicarà quan concórrega algun dels motius de denegació establits en l'article 14. En tot cas, la prova no es practicarà quan la persona designada justifique la seua negativa en una exempció o una prohibició de declarar o d'aportar documents, establida o reconeguda per la llei espanyola o per la llei de l'estat requeridor.

3. Quan es denegue la pràctica de la prova, hauran de tornar-se al requeridor els documents amb expressió dels motius de denegació.

TÍTOL II

De la prova del dret estranger

Article 33. *De la prova del dret estranger.*

1. La prova del contingut i vigència del dret estranger se sotmetrà a les normes de la Llei d'Enjudiciament Civil i la resta de disposicions aplicables en la matèria.

2. Els òrgans jurisdiccional espanyols determinaran el valor probatori de la prova practicada per a acreditar el contingut i vigència del dret estranger d'acord amb les regles de la sana crítica.

3. Amb caràcter excepcional, en aquells supòsits en què no haja pogut ser acreditat per les parts el contingut i vigència del dret estranger, podrà aplicar-se el dret espanyol.

4. Cap informe o dictamen, nacional o internacional, sobre dret estranger, no tindrà caràcter vinculant per als òrgans jurisdiccionals espanyols.

TÍTOL III

De la informació del dret estranger

Article 34. *De la informació jurídica.*

La informació del dret estranger podrà referir-se, al text, vigència i contingut de la legislació, al seu sentit i abast, a la jurisprudència, al marc procedimental i de l'organització judicial, i a qualsevol altra informació jurídica rellevant.

Article 35. *De les sol·licituds d'informació de dret estranger.*

1. Sense perjudi de la possibilitat de comunicacions judicials directes, els òrgans judicials, i els notaris i registradors, podran elevar les sol·licituds d'informació de dret estranger per mitjà d'ofici a l'autoritat central espanyola per a ser utilitzades en un procés judicial espanyol o per una autoritat espanyola en el marc de les seues competències.

2. La sol·licitud d'informació podrà contenir la petició d'informes d'autoritats, dictàmens pericials de juristes experts, jurisprudència, textos legals certificats i qualsevol altra que s'estime rellevant.

3. L'autoritat central farà arribar les sol·licituds a les autoritats competents de l'estat requerit, bé per la via consular o diplomàtica, bé a través de la seua autoritat central si existeix i està previst en el seu ordenament. L'autoritat central espanyola facilitarà, si és el cas, les comunicacions judicials directes entre òrgans jurisdiccionals espanyols i estrangers.

4. Les sol·licituds d'informació hauran d'especificar l'autoritat requeridora amb menció de la seua adreça postal o electrònica, la naturalesa de l'assumpte, una exposició detallada dels fets que motiven la sol·licitud i els concrets elements probatoris que se sol·liciten, tot això degudament traduït a l'idioma de l'autoritat requerida. Podran unir-se a la sol·licitud d'informació còpies d'aquells documents que es consideren imprescindibles per a precisar el seu abast.

5. Quan se sol·licite un element probatori que supose un cost, aquest serà a càrrec de la part sol·licitant. En aquest cas podrà ser sol·licitada provisió de fons.

Article 36. *De les sol·licituds d'informació de dret espanyol.*

1. Sense perjudi de la possibilitat de comunicacions judicials directes, les autoritats estrangeres podran dirigir les sol·licituds d'informació de dret espanyol a l'autoritat central espanyola per a ser utilitzades en un procés judicial estranger o per una autoritat estrangera en el marc de les seues competències.

2. La sol·licitud d'informació podrà contenir la petició d'informes d'autoritats, dictàmens pericials de juristes experts, jurisprudència, textos legals certificats i qualsevol altra que s'estime rellevant.

3. Les sol·licituds d'informació hauran d'especificar l'autoritat requeridora amb menció de la seua adreça postal o electrònica, la naturalesa de l'assumpte, una exposició detallada dels fets que motiven la sol·licitud i els concrets elements probatoris que se sol·liciten, tot això degudament traduït a l'espanyol.

4. Les sol·licituds d'informació de dret espanyol podran ser respostes directament per l'autoritat central espanyola o transmetre's a altres organismes públics o privats.

5. Quan se sol·licite un element probatori que supose un cost, aquest sempre serà a càrrec de l'autoritat requeridora, i a aquest efecte podrà ser sol·licitada provisió de fons.

TÍTOL IV

De la litispendència i de la connexitat internacionals

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 37. *Concepte de litispendència.*

Als efectes d'aquest títol, un procés es considerarà pendent des del moment d'interposició de la demanda, si després és admesa.

Article 38. *Procediment.*

Les excepcions de litispendència i de connexitat internacionals s'al·legaran i tramitaran com l'excepció de la litispendència interna.

CAPÍTOL II

De la litispendència internacional

Article 39. *Litispendència internacional.*

1. Quan hi haja un procés pendent amb idèntic objecte i raó petitòria, entre les mateixes parts, davant dels òrgans jurisdiccionals d'un estat estranger en el moment en què s'interposa una demanda davant d'un òrgan jurisdiccional espanyol, l'òrgan jurisdiccional espanyol podrà suspendre el procediment, a instància de part i amb un informe previ del Ministeri Fiscal, sempre que es complisquen els requisits següents:

a) Que la competència de l'òrgan jurisdiccional estranger es dega a una connexió raonable amb el litigi. Es presumirà l'existència d'una connexió raonable quan l'òrgan jurisdiccional estranger haja basat la seua competència judicial internacional en criteris equivalents als previstos en la legislació espanyola per a aquest cas concret.

b) Que siga previsible que l'òrgan jurisdiccional estranger dicte una resolució susceptible de ser reconeguda a Espanya.

c) I que l'òrgan jurisdiccional espanyol considere necessària la suspensió del procediment per a aconseguir la bona administració de justícia.

2. Els òrgans jurisdiccionals espanyols podran acordar la continuació del procés en qualsevol moment, a instància de part i amb un informe previ del Ministeri Fiscal, quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Que el tribunal estranger s'haja declarat incompetent, o si, requerit per qualsevol de les parts, no s'ha pronunciat sobre la seua pròpia competència.

b) Que el procés davant de l'òrgan jurisdiccional de l'altre estat siga suspès o haja sigut sobresegut.

c) Que s'estime poc probable que el procés davant de l'òrgan jurisdiccional de l'altre estat concloga en un temps raonable.

d) Que es considere necessària la continuació del procés per a la bona administració de justícia.

e) Que es considere que la sentència definitiva que eventualment puga arribar a dictar-se no serà susceptible de ser reconeguda i, si és el cas, executada a Espanya.

3. L'òrgan jurisdiccional espanyol posarà fi al procés i arxivarà les actuacions si el procés davant de l'òrgan jurisdiccional de l'altre estat ha conclòs amb una resolució susceptible de reconeixement i, si és el cas, d'execució a Espanya.

CAPÍTOL III

De les demandes connexes

Article 40. *Demandes connexes.*

1. Es consideraran connexes als efectes d'aquest article les demandes vinculades entre si per una relació tan estreta que seria oportú tramitar-les i jutjar-les al mateix temps a fi d'evitar resolucions inconciliables.

2. Quan existisca un procés pendent davant dels òrgans jurisdiccional d'un estat estranger en el moment en què s'interposa davant d'un òrgan jurisdiccional espanyol una demanda connexa, aquest últim podrà, a instància de part, i amb un informe previ del Ministeri Fiscal, suspendre el procés sempre que es complisquen els requisits següents:

a) Que siga convenient oir i resoldre conjuntament les demandes connexes per a evitar el risc de resolucions inconciliables.

b) Que siga previsible que l'òrgan jurisdiccional de l'estat estranger dicte una resolució susceptible de ser reconeguda a Espanya.

c) I que l'òrgan jurisdiccional espanyol considere necessària la suspensió del procés per a aconseguir la bona administració de justícia.

3. L'òrgan jurisdiccional espanyol podrà continuar amb el procés en qualsevol moment, a instància de part i amb un informe previ del Ministeri Fiscal, quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Que considere que ja no hi ha risc de resolucions contradictòries.

b) Que el procés estranger siga suspès o conclòs.

c) Que estime poc probable que el procés estranger puga concloure's en un temps raonable.

d) Que considere necessària la continuació del procés per a aconseguir la bona administració de justícia.

TÍTOL V

Del reconeixement i execució de resolucions judicials i documents públics estrangers, del procediment d'exequàtur i de la inscripció en registres públics

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 41. *Àmbit d'aplicació.*

1. Seran susceptibles de reconeixement i execució a Espanya de conformitat amb les disposicions d'aquest títol les resolucions estrangeres fermes que han recaigut en un procediment contenciós.

2. També seran susceptibles de reconeixement i execució de conformitat amb les disposicions d'aquest títol les resolucions estrangeres definitives adoptades en el marc d'un procediment de jurisdicció voluntària.

3. Seran susceptibles d'execució els documents públics estrangers en els termes que preveu aquesta llei.

4. Només seran susceptibles de reconeixement i execució les mesures cautelars i provisionals quan la seua denegació supose una vulneració de la tutela judicial efectiva, i sempre que s'hagen adoptat amb audiència prèvia de la part contrària.

Article 42. *Procediment d'exequàtur.*

1. El procediment per a declarar a títol principal el reconeixement d'una resolució judicial estrangera i, si és el cas, per a autoritzar la seua execució es denominarà procediment d'exequàtur.

2. El mateix procediment es podrà utilitzar per a declarar que una resolució estrangera no és susceptible de reconeixement a Espanya per incórrer en alguna de les causes de denegació previstes en l'article 46.

Article 43. *Definicions.*

Als efectes d'aquest títol, es considerarà com a:

a) Resolució: qualsevol decisió adoptada per un òrgan jurisdiccional d'un estat, amb independència de la seua denominació, incloent-hi la resolució per la qual el secretari judicial o autoritat semblant liquide les costes del procés.

b) Resolució ferma: aquella contra la qual no pot interposar-se recurs en l'estat d'origen.

c) Òrgan jurisdiccional: tota autoritat judicial o tota autoritat que tinga atribucions anàlogues a les de les autoritats judicials d'un estat, amb competència en les matèries pròpies d'aquesta llei.

d) Transacció judicial: tot acord aprovat per un òrgan jurisdiccional d'un estat en el curs del procediment.

e) Document públic: qualsevol document formalitzat o registrat oficialment amb aquesta denominació en un estat i l'autenticitat del qual es referisca a la firma i al contingut de l'instrument, i haja sigut establida per una autoritat pública o una altra autoritat habilitada amb aquest fi.

CAPÍTOL II

Del reconeixement

Article 44. *Reconeixement.*

1. Es reconeixeran a Espanya les resolucions estrangeres que complisquen els requisits previstos en les disposicions d'aquest títol.

2. Quan el reconeixement d'una resolució estrangera es plantege de manera incidental en un procediment judicial, el jutge que en conega haurà de pronunciar-se respecte al dit reconeixement en el si de cada procediment judicial segons el que disposen les lleis processals. L'eficàcia del reconeixement incidental quedarà limitada a allò que s'haja resolt en el procés principal i no impedirà que se sol·licite l'exequàtur de la resolució estrangera.

3. En virtut del reconeixement la resolució estrangera podrà produir a Espanya els mateixos efectes que en l'estat d'origen.

4. Si una resolució conté una mesura que és desconeguda en l'ordenament jurídic espanyol, s'adaptarà a una mesura coneguda que tinga efectes equivalents i perseguisca una finalitat i interessos semblants, si bé tal adaptació no tindrà més efectes que els disposats en el dret de l'estat d'origen. Qualsevol de les parts podrà impugnar l'adaptació de la mesura.

Article 45. *Resolucions estrangeres susceptibles de modificació.*

1. Una resolució estrangera podrà ser modificada pels òrgans jurisdiccionals espanyols sempre que haja obtingut prèviament el seu reconeixement per via principal o incidental d'acord amb les disposicions d'aquest títol.

2. Això no impedirà que es pugui plantejar una nova demanda en un procediment declaratiu davant dels òrgans jurisdiccionals espanyols.

Article 46. *Causas de denegació del reconeixement.*

1. Les resolucions judicials estrangeres fermes no es reconeixeran:
 - a) Quan siguen contràries a l'ordre públic.
 - b) Quan la resolució s'haja dictat amb manifesta infracció dels drets de defensa de qualsevol de les parts. Si la resolució s'ha dictat en rebel·lia, es considera que concorre una manifesta infracció dels drets de defensa si no es va entregar al demandat cèdula de citació a termini o document equivalent de manera regular i amb temps suficient perquè pugua defendre's.
 - c) Quan la resolució estrangera s'haja pronunciat sobre una matèria respecte a la qual siguen exclusivament competents els òrgans jurisdiccionals espanyols o, respecte a les altres matèries, si la competència del jutge d'origen no obeeix a una connexió raonable. Es presumirà l'existència d'una connexió raonable amb el litigi quan l'òrgan jurisdiccional estranger haja basat la seua competència judicial internacional en criteris semblants als previstos en la legislació espanyola.
 - d) Quan la resolució siga inconciliable amb una resolució dictada a Espanya.
 - e) Quan la resolució siga inconciliable amb una resolució dictada amb anterioritat en un altre estat, quan aquesta última resolució reuneix les condicions necessàries per a ser reconeguda a Espanya.
 - f) Quan existisca un litigi pendent a Espanya entre les mateixes parts i amb el mateix objecte, iniciat amb anterioritat al procés a l'estranger.
2. Les transaccions judicials estrangeres no es reconeixeran quan siguen contràries a l'ordre públic.

Article 47. *Accions col·lectives.*

1. Les resolucions estrangeres dictades en procediments derivats d'accions col·lectives seran susceptibles de reconeixement i execució a Espanya. En particular, per a la seua oposabilitat a Espanya a afectats que no s'hagen adherit expressament serà exigible que l'acció col·lectiva estrangera haja sigut comunicada o publicada a Espanya per mitjans equivalents als exigits per la llei espanyoles i que dites afectats hagen tingut les mateixes oportunitats de participació o desvinculació en el procés col·lectiu que aquells domiciliats en l'estat d'origen.
2. En aquests casos, la resolució estrangera no es reconeixerà quan la competència de l'òrgan jurisdiccional d'origen no s'haja basat en un fòrum equivalent als previstos en la legislació espanyola.

Article 48. *Prohibició de revisió del fons.*

La resolució estrangera no podrà ser objecte en cap cas d'una revisió quant al fons. En particular, no podrà denegar-se el reconeixement pel fet que l'òrgan judicial estranger haja aplicat un ordenament diferent del que hauria correspost segons les regles del dret internacional privat espanyol.

Article 49. *Reconeixement parcial.*

Quan la resolució estrangera s'haja pronunciat sobre diverses pretensions i no pugua reconèixer-se la totalitat de la decisió, es podrà concedir el reconeixement per a un o més dels pronunciaments.

CAPÍTOL III

De l'execució

Article 50. *Execució.*

1. Les resolucions judicials estrangeres que tinguen força executiva en l'estat d'origen seran executables a Espanya una vegada s'haja obtingut l'exequàtur d'acord amb el que preveu aquest títol.
2. El procediment d'execució a Espanya de les resolucions estrangeres es regirà per les disposicions de la Llei d'Enjudiciament Civil, incloent-hi la caducitat de l'acció executiva.
3. Podrà sol·licitar-se l'execució parcial d'una resolució.

Article 51. *Execució de transaccions judicials.*

Les transaccions judicials estrangeres que hagen sigut reconegudes s'executaran de conformitat amb el que estableix l'article anterior.

CAPÍTOL IV

Del procediment judicial d'exequàtur

Article 52. *Competència.*

1. La competència per a conèixer de les sol·licituds d'exequàtur correspon als jutjats de primera instància del domicili de la part enfront de la qual se sol·licita el reconeixement o execució, o de la persona a qui es refereixen els efectes de la resolució judicial estrangera. Subsidiàriament, la competència territorial es determinarà pel lloc d'execució o pel lloc en què la resolució haja de produir els efectes, sent competent, en última instància, el jutjat de primera instància davant del qual s'interposa la demanda d'exequàtur.
2. La competència dels jutjats mercantils per a conèixer de les sol·licituds d'exequàtur de resolucions judicials estrangeres que versen sobre matèries de la seua competència es determinarà d'acord amb els criteris establits en l'apartat 1.
3. Si la part contra la qual s'insta l'exequàtur està sotmesa a procés concursal a Espanya i la resolució estrangera té com a objecte algunes de les matèries competència del jutge del concurs, la competència per a conèixer de la sol·licitud d'exequàtur correspondrà al jutge del concurs i se substanciarà pels tràmits de l'incident concursal.
4. L'òrgan jurisdiccional espanyol controlarà d'ofici la competència objectiva per a conèixer d'aquests processos.

Article 53. *Assistència jurídica gratuïta.*

Les parts en el procés d'exequàtur podran sol·licitar les prestacions que puguen correspondre'ls d'acord amb la Llei 1/1996, de 10 de gener, d'Assistència Jurídica Gratuïta.

Article 54. *Procés.*

1. El procés d'exequàtur, en el qual les parts hauran d'estar representades per procurador i assistides de lletrat, s'iniciarà per mitjà de demanda a instància de qualsevol persona que acredite un interès legítim. La demanda d'exequàtur i la sol·licitud d'execució podran acumular-se en el mateix escrit. No obstant això, no es procedirà a l'execució fins que s'haja dictat una resolució decretant l'exequàtur.
2. Podrà sol·licitar-se la d'adopció de mesures cautelars, d'acord amb les previsions de la Llei d'Enjudiciament Civil, que asseguren l'efectivitat de la tutela judicial que es pretenga.
3. La demanda s'haurà de dirigir contra aquella part o parts enfront de les quals es vulga fer valdre la resolució judicial estrangera.

4. La demanda s'ajustarà als requisits de l'article 399 de la Llei d'Enjudiciament Civil i haurà d'anar acompanyada de:

- a) L'original o còpia autèntica de la resolució estrangera, degudament legalitzats o postil·lats.
- b) El document que acredite, si la resolució es va dictar en rebel·lia, l'entrega o notificació de la cèdula de citació a termini o el document equivalent.
- c) Qualsevol altre document acreditatiu de la fermesa i força executiva si és el cas de la resolució estrangera en l'estat d'origen, podent constar aquest extrem en la mateixa resolució o desprendre's així de la llei aplicada pel tribunal d'origen.
- d) Les traduccions pertinents d'acord amb l'article 144 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

5. La demanda i documents presentats seran examinats pel secretari judicial, que dictarà decret on l'admetrà i la traslladarà a la part demandada perquè s'hi opose en el termini de trenta dies. El demandat podrà adjuntar al seu escrit d'oposició els documents, entre altres, que permeten impugnar l'autenticitat de la resolució estrangera, la correcció de l'emplaçament al demandat, la fermesa i força executiva de la resolució estrangera.

6. El secretari judicial, no obstant això, en cas que aprecie la falta d'esmena d'un defecte processal o d'una possible causa d'inadmissió, d'acord amb les lleis processals espanyoles, procedirà a donar compte a l'òrgan jurisdiccional perquè resolga en termini de deu dies sobre l'admissió en els casos en què estime falta de jurisdicció o de competència o quan la demanda patisca de defectes formals o la documentació siga incompleta i no s'hagen esmenat per l'actor en el termini de cinc dies concedit per a això pel secretari judicial.

7. Formalitzada l'oposició o transcorregut el termini per a això sense que aquesta s'haja formalitzat, l'òrgan jurisdiccional resoldrà per mitjà d'interlocutòria el que siga procedent en el termini de deu dies.

8. El Ministeri Fiscal intervindrà sempre en aquests processos, a l'efecte la qual cosa se li traslladaran totes les actuacions.

Article 55. *Recursos.*

1. Contra la interlocutòria d'exequatur només es pot interposar recurs d'apel·lació de conformitat amb les previsions de la Llei d'Enjudiciament Civil. Si la interlocutòria contra què s'ha recorregut és estimatòria, l'òrgan jurisdiccional podrà suspendre l'execució o subjectar la dita execució a la prestació de l'oportuna caució.

2. Contra la resolució dictada per l'Audiència Provincial en segona instància, la part legitimada podrà interposar el recurs extraordinari per infracció processal o el recurs de cassació de conformitat amb les previsions de la Llei d'Enjudiciament Civil.

CAPÍTOL V

Dels documents públics estrangers

Article 56. *Execució de documents públics estrangers.*

1. Els documents públics expeditos o autoritzats per autoritats estrangeres seran executables a Espanya si ho són en el seu país d'origen i no resulten contraris a l'ordre públic.

2. Als efectes de la seua executabilitat a Espanya, hauran de tenir almenys la mateixa o equivalent eficàcia que els expeditos o autoritzats per autoritats espanyoles.

Article 57. *Adequació d'institucions jurídiques estrangeres.*

Els notaris i funcionaris públics espanyols, quan siga necessari per a la correcta execució de documents públics expeditos o autoritzats per autoritats estrangeres, podran

adequar a l'ordenament espanyol les institucions jurídiques desconegudes a Espanya, substituint-les per una altra o altres que tinguen en la nostra legislació efectes equivalents i perseguisquen finalitats i interessos semblants. Qualsevol interessat podrà impugnar l'adequació efectuada directament davant d'un òrgan jurisdiccional.

CAPÍTOL VI

De la inscripció en registres públics

Article 58. *Disposicions generals.*

El procediment registral, els requisits legals i els efectes dels assentaments registrals se sotmetran, en tot cas, a les normes del dret espanyol.

Article 59. *Inscripció de resolucions judicials estrangeres.*

1. No es requerirà procediment especial per a la inscripció en els registres espanyols de la Propietat, Mercantil i de Béns Mobles de les resolucions judicials estrangeres que no admeten recurs d'acord amb la seua legislació, ja es tracte de resolucions judicials fermes o de resolucions de jurisdicció voluntària definitives. Si no són fermes o definitives, només podran ser objecte d'anotació preventiva.

2. Per a la inscripció de les resolucions judicials estrangeres a què es refereix l'apartat anterior, amb caràcter previ a la qualificació del títol inscripció, el registrador verificarà la regularitat i l'autenticitat formal dels documents presentats i la inexistència de les causes de denegació de reconeixement previstes en el capítol II del present títol, havent de notificar la seua decisió, per correu, telegrama o qualsevol altre mitjà tècnic que permeta deixar constància de la recepció, de la seua data i del contingut del que s'ha comunicat al presentador i a la part enfront de la qual es pretén fer valdre la resolució estrangera, en el domicili que conste en el registre o en la resolució presentada, els quals en el termini de vint dies podran oposar-se a la dita decisió.

Quan no haja pogut efectuar-se la notificació en els domicilis indicats i, en tot cas, quan el registrador adopte una decisió contrària al reconeixement incidental, se suspendrà la inscripció sol·licitada i el registrador remetrà les parts al jutge que haja d'entendre del procediment de reconeixement a títol principal regulat en aquest títol; a instància del presentador podrà estendre's una anotació de suspensió de l'assentament sol·licitat.

3. Queda sempre preservada la possibilitat que l'interessat recórrega al procés d'exequàtur previst en aquest títol.

Article 60. *Inscripció de documents públics estrangers.*

Els documents públics estrangers extrajudicials podran ser inscrits en els registres públics espanyols si compleixen els requisits establits en la legislació específica aplicable i sempre que l'autoritat estrangera haja intervingut en la confecció del document desenvolupant funcions equivalents a les que exerceixen les autoritats espanyoles en la matèria de què es tracte i produïska els mateixos o més pròxims efectes en el país d'origen.

Article 61. *Adaptació.*

1. Quan la resolució o el document públic estranger ordene mesures o incorpore drets que resulten desconeguts en dret espanyol, el registrador procedirà a la seua adaptació, en la mesura que es puga, a una mesura o dret previstos o coneguts en l'ordenament jurídic espanyol que tinguen efectes equivalents i perseguisquen una finalitat i interessos semblants, si bé la dita adaptació no tindrà més efectes que els disposats en el dret de l'estat d'origen. Abans de la inscripció, el registrador comunicarà al titular del dret o mesura de què es tracte l'adaptació a realitzar.

2. Qualsevol interessat podrà impugnar l'adaptació directament davant d'un òrgan jurisdiccional.

Disposició addicional primera. *Normes especials en matèria de cooperació jurídica internacional en matèria civil i mercantil.*

Als efectes del que preveu l'article d'aquesta llei, tenen la consideració de normes especials en matèria de cooperació jurídica internacional en matèria civil i mercantil, entre altres, les següents:

- a) Els articles 199 a 230 de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, Concursal.
- b) Els articles 25 a 31 de la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'Adopció Internacional.
- c) Els articles 94 a 100 de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil.
- d) L'article 67, apartat 1, del text refós de la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris i altres normes complementàries, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/2007, de 16 de novembre.
- e) L'article 46 de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge.
- f) Les normes de la Llei i Reglament Hipotecaris, així com del Codi de Comerç i del Reial Decret 1784/1996, de 19 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament del Registre Mercantil, reguladores de la inscripció de documents estrangers en tot allò en què siguen compatibles amb el que disposa aquesta llei.
- g) Les normes de dret internacional privat contingudes en la Llei de Jurisdicció Voluntària.

Disposició addicional segona. *Formularis normalitzats.*

Per mitjà d'ordre del ministre de Justícia podran establir-se tot tipus de formularis normalitzats que faciliten l'aplicació de la present llei i l'ompliment de les sol·licituds de cooperació jurídica internacional i les comissions rogatòries.

Disposició addicional tercera. *Previsió de costos.*

Les mesures incloses en aquesta norma no podran suposar increment de dotacions ni de retribucions ni d'altres despeses de personal.

Disposició transitòria única. *Règim aplicable als processos en tramitació.*

1. Aquesta llei s'aplicarà a les sol·licituds de cooperació jurídica internacional rebudes per les autoritats espanyoles després de la seua entrada en vigor.
2. El títol IV s'aplicarà a les demandes que es presenten davant dels òrgans jurisdiccionals espanyols amb posterioritat a l'entrada en vigor de la llei.
3. El títol V s'aplicarà a les demandes d'executur que es presenten davant dels òrgans jurisdiccionals espanyols amb posterioritat a l'entrada en vigor de la llei, amb independència de la data en què s'haja dictat la resolució estrangera.

Disposició derogatòria única. *Derogació de normes.*

1. Queden derogats els articles 951 a 958 de la Llei d'Enjudiciament Civil, aprovada per Reial Decret de 3 de febrer de 1881.
2. Queden derogades totes les disposicions que s'oposen al que disposa la present llei.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei Hipotecària.*

El paràgraf primer de l'article 14 de la Llei Hipotecària quedarà redactat en els termes següents:

«El títol de la successió hereditària, als efectes del Registre, és el testament, el contracte successori, l'acta de notorietat per a la declaració d'hereus abintestat i la

declaració administrativa d'hereu abintestat a favor de l'estat, així com, si és el cas, el certificat successori europeu a què es refereix el capítol VI del Reglament (UE) núm. 650/2012.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil.*

Les actuals disposicions finals vint-i-cinquena a vint-i-setena passen a ser vint-i-setena, vint-i-vuitena i vint-i-novena respectivament, i s'introdueixen una nova disposició final vint-i-cinquena i una nova disposició final vint-i-sisena amb la redacció següent:

«Disposició final vint-i-cinquena. *Mesures per a facilitar l'aplicació a Espanya del Reglament (UE) núm. 1215/2012 del Parlament i del Consell, de 12 de desembre de 2012, relatiu a la competència judicial, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria civil i mercantil.*

1. Regles sobre el reconeixement de resolucions d'un estat membre de la Unió Europea a l'empara del Reglament (UE) núm. 1215/2012.

1a. Les resolucions incloses en l'àmbit d'aplicació del Reglament (UE) núm. 1215/2012 i dictades en un estat membre de la Unió Europea seran reconegudes a Espanya sense necessitat de recórrer a cap procediment.

2a. Si la denegació del reconeixement s'invoça com una qüestió incidental davant d'un òrgan judicial, el dit òrgan serà competent per a conèixer d'aquesta, seguint el procediment establert en els articles 388 i següents d'aquesta llei, quedant limitada l'eficàcia del dit reconeixement a allò que s'ha resolt en el procés principal del qual l'incident porta causa, i sense que pugui impedir-se que en procés a part es resolga de manera principal sobre el reconeixement de la resolució.

3a. La part que desitge invocar a Espanya una resolució dictada en un altre estat membre haurà de presentar els documents previstos en l'article 37 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, podent l'òrgan judicial o l'autoritat davant de la qual s'invoque aquella demanar les traduccions o transcripcions previstes en l'apartat 2 del dit article.

4a. L'òrgan judicial o l'autoritat davant la qual s'invoque una resolució dictada en un altre estat membre podrà suspendre el procediment pels motius previstos en l'article 38 del Reglament (UE) núm. 1215/2012.

5a. A petició de qualsevol part interessada es denegarà el reconeixement de la resolució per algun dels motius de l'article 45 del Reglament (UE) núm. 1215/2012 i d'acord amb el procediment previst en l'apartat 4 d'aquesta disposició final. Serà competent el jutjat de primera instància que corresponga d'acord amb els articles 50 i 51 d'aquesta llei.

6a. El mateix procediment previst en l'apartat 4 d'aquesta disposició haurà de seguir-se quan la part interessada sol·licite que es declare que la resolució estrangera no incorre en els motius de denegació del reconeixement arrellegats en l'article 45 del Reglament. Serà competent el jutjat de primera instància que corresponga d'acord amb els articles 50 i 51 d'aquesta llei.

2. Regles sobre l'execució de resolucions amb força executiva d'un estat membre de la Unió Europea a l'empara del Reglament (UE) núm. 1215/2012.

1a. Les resolucions dictades en un estat membre que tinguen força executiva en aquest gaudiran també d'aquesta a Espanya sense necessitat d'una declaració de força executiva i seran executades en les mateixes condicions que si s'hagueren dictat a Espanya, de conformitat amb el que disposen els articles 39 a 44 del Reglament (UE) núm. 1215/2012 i la present disposició.

No obstant això, i sense perjudici del que disposa l'article 2.a), paràgraf segon, del Reglament (UE) núm. 1215/2012, si es tracta d'una resolució que ordene una

mesura provisional o cautelar, només s'executarà a Espanya si l'òrgan jurisdiccional que l'ha dictada ha certificat que és competent quant al fons de l'assumpte.

2a. Als efectes de l'execució d'una resolució amb força executiva, el sol·licitant facilitarà els documents previnguts en l'article 42.1 del Reglament (UE) núm. 1215/2012 o els previstos en l'article 42.2 del mateix reglament si es tracta d'una resolució que ordene una mesura provisional o cautelar, així com, si ho exigeix l'òrgan judicial competent, la traducció del certificat prevista en l'article 42.3 del dit reglament. Només podrà exigir-se al sol·licitant que presente una traducció de la resolució si no poden continuar-se les diligències sense aquesta.

3a. L'execució de resolucions amb força executiva d'un estat membre es durà a terme a Espanya en tot cas d'acord amb les disposicions d'aquesta llei.

4a. Tota resolució amb força executiva d'un estat membre comportarà la facultat d'aplicar les mesures cautelars previstes en aquesta llei, d'acord amb el procediment que s'hi preveu.

3. No-acreditació de la notificació del certificat i traducció de la resolució estrangera.

1a. Als efectes de l'aplicació de l'article 43.1 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, abans d'adoptar la primera mesura d'execució, quan l'executant no acredite que ja s'ha notificat el certificat previst per l'article 53 i la resolució estrangera a la persona contra la qual s'inste l'execució, haurà de notificar-se a aquesta un o una altra, o si és el cas ambdós, junt amb la interlocutòria que despatxa l'execució.

2a. Als efectes de l'aplicació de l'article 43.2 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, la persona contra la qual s'inste l'execució disposarà d'un termini de cinc dies per a sol·licitar la traducció de la resolució estrangera, a comptar de la notificació del despatx de l'execució, si no se li ha notificat anteriorment i no s'ha adjuntat amb la demanda d'execució una traducció de la dita resolució.

3a. Mentre no se li entregue la dita traducció, quedarà en suspens el termini previst per l'article 556.1 d'aquesta llei per a oposar-se a l'execució, així com el termini de contestació previst en l'apartat següent. El jutge sobreseurà l'execució si en el termini d'un mes l'executant no aporta la dita traducció.

4a. El present apartat no s'aplicarà a l'execució de mesures cautelars d'una resolució o quan la persona que inste l'execució sol·licite mesures cautelars de conformitat amb l'apartat 2, regla 4a, d'aquesta disposició.

4. Regles sobre la denegació de l'execució de resolucions amb força executiva d'un estat membre de la Unió Europea a l'empara del Reglament (UE) núm. 1215/2012.

Sense perjudi dels motius d'oposició a l'execució que preveu aquesta llei, a petició de la persona contra la qual s'haja instat, es denegarà l'execució d'una resolució amb força executiva per la concurrència d'un o més dels motius de denegació del reconeixement arrellegats en l'article 45 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, per les vies del juí verbal, amb les especialitats següents:

1a. La competència correspondrà al jutjat de primera instància que conega de l'execució.

2a. La demanda haurà de presentar-se d'acord amb el que estableix l'article 437 d'aquesta llei, si és el cas en un termini de deu dies a comptar de la data de notificació al demandat del despatx de l'execució, acompanyada dels documents a què es refereix l'article 47.3 del Reglament (UE) núm. 1215/2012 i qualssevol altres justificatius de la seua pretensió i, si és el cas, contindrà la proposició dels mitjans de prova la pràctica dels quals interesse l'actor.

3a. L'actor pot sol·licitar les mesures previstes en l'article 44.1 del Reglament (UE) núm. 1215/2012. A petició igualment de l'actor, en el supòsit de l'article 44.2 del mateix reglament s'adoptarà la suspensió del procediment sense més dilació.

4a. El secretari judicial traslladarà de la demanda al demandat, perquè conteste en el termini de 10 dies. En la contestació, acompanyada dels documents justificatius de la seua oposició, haurà de proposar tots els mitjans de prova de què intente valdre's. Aquest escrit, i els documents que l'acompanyen, es traslladaran a l'actor.

5a. Contestada la demanda o transcorregut el corresponent termini, el secretari judicial citarà les parts a la vista, si així ho sol·liciten en els seus escrits de demanda i contestació. Si en els seus escrits no han sol·licitat la celebració de vista, o quan l'única prova proposada siga la de documents, i aquests ja s'hagen aportat al procés sense haver sigut impugnats, o en el cas dels informes pericials no siga necessària la ratificació, el jutge resoldrà per mitjà d'interlocutòria, sense més tràmit.

6a. Contra la dit interlocutòria pot interposar-se recurs d'apel·lació. Contra la sentència dictada en segona instància cabrà, si és el cas, recurs extraordinari per infracció processal i recurs de cassació en els termes previstos per aquesta llei. L'òrgan judicial que conega d'algun d'aquests recursos podrà suspendre el procediment si s'ha presentat un recurs ordinari contra la resolució en l'estat membre d'origen o si encara no ha expirat el termini per a interposar-lo, d'acord amb l'article 51 del Reglament (UE) núm. 1215/2012. A aquest efecte, quan la resolució s'haja dictat a Irlanda, Xipre o el Regne Unit, qualsevol recurs previst en algun d'aquests estats membres d'origen serà considerat recurs ordinari.

5. Expedició del certificat.

1a. Als efectes de l'aplicació de l'article 53 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, l'expedició del certificat previst en aquest precepte es podrà sol·licitar per mitjà d'altrament en la demanda, per a la seua expedició de manera simultània a la sentència. En tot cas, l'expedició es farà de manera separada i per mitjà de providència, utilitzant el model de formulari a què es refereix el dit article.

Quan es tracte de transaccions judicials, la certificació s'expedirà de la mateixa manera, als efectes de l'article 60 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, utilitzant el model de formulari previst en aquest.

2a. En cas de documents públics que tinguen força executiva, el model de formulari a què es refereix l'article 60 del Reglament (UE) núm. 1215/2012 l'expedirà el notari autoritzant, o qui legalment el substituïska o li succeïska en el protocol. De la dita expedició en deixarà constància per mitjà de nota en la matriu o pòlissa en què incorporarà còpia autèntica, i serà l'original del certificat el document que circularà.

6. Adaptació.

Als efectes d'aplicació de l'article 54 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, l'autoritat que resolga sobre el reconeixement o l'execució d'una resolució estrangera procedirà a adaptar-la en els termes que preveu el dit precepte. Contra la decisió sobre l'adaptació de la mesura o ordre estrangera cabran els recursos que la legislació processal preveja d'acord amb el tipus de resolució i el procediment de què es tracte.

7. Força executiva dels documents públics.

1a. Els documents públics que tinguen força executiva en l'estat membre d'origen gaudiran també d'aquesta força a Espanya sense necessitat d'una declaració de força executiva; la seua execució només podrà denegar-se en cas que siga manifestament contrària a l'ordre públic. El document públic presentat ha de reunir els requisits necessaris per a ser considerat autèntic en l'estat membre d'origen.

2a. La persona contra la qual s'haja instat l'execució podrà sol·licitar la denegació de l'execució de conformitat amb el procediment previst en l'apartat 4 d'aquesta disposició.

3a. L'execució de documents públics emesos en un estat membre es durà a terme a Espanya, en tot cas, d'acord amb les disposicions d'aquesta llei, aplicant-se les normes d'aquesta disposició.

8. Força executiva de les transaccions judicials.

Les transaccions judicials que tinguen força executiva en l'estat membre d'origen s'executaran a Espanya en les mateixes condicions previstes per als documents públics en l'apartat anterior.»

Disposició final vint-i-sisena. *Mesures per a facilitar l'aplicació a Espanya del Reglament (UE) núm. 650/2012, del Parlament Europeu i del Consell, de 4 de juliol de 2012, relatiu a la competència, la llei aplicable, el reconeixement i l'execució de les resolucions, a l'acceptació i l'execució dels documents públics en matèria de successions «mortis causa» i a la creació d'un certificat successori europeu.*

1. Regles d'execució i reconeixement de resolucions d'un estat membre de la Unió Europea a l'empara del Reglament (UE) núm. 650/2012.

1a. Qualsevol part interessada podrà sol·licitar que es declare la força executiva a Espanya d'una resolució inclosa en l'àmbit d'aplicació del Reglament (UE) núm. 650/2012 i dictada en un estat membre de la Unió Europea que tinga en aquest força executiva, d'acord amb el procediment previst en els apartats 2 a 7 d'aquesta disposició.

2a. Les resolucions dictades en un estat membre de la Unió Europea seran reconegudes a Espanya sense necessitat de recórrer a cap procediment. No obstant això, en cas d'oposició, qualsevol part interessada que invoque el reconeixement a títol principal d'una resolució d'aquest tipus podrà sol·licitar, pel mateix procediment previst en l'apartat 1, que es reconega la dita resolució.

Si la denegació del reconeixement s'invoca com una qüestió incidental davant d'un òrgan judicial, el dit òrgan serà competent per a conèixer-ne, seguint el procediment establert en els articles 388 i següents d'aquesta llei, quedant limitada l'eficàcia del dit reconeixement a allò que s'haja resolt en el procés principal del qual l'incident porta causa, i sense que pugua impedir-se que en procés a part es resolga de manera principal sobre el reconeixement de la resolució.

En tot cas, l'òrgan judicial davant del qual s'haja sol·licitat el reconeixement podrà suspendre el procediment si la dita resolució és objecte d'un recurs ordinari en l'estat membre d'origen.

2. Competència.

La competència per a conèixer del procediment de força executiva correspondrà als jutjats de primera instància del domicili de la part enfront de la qual se sol·licita el reconeixement o l'execució, o del lloc d'execució en què la resolució haja de produir els seus efectes.

3. Assistència jurídica gratuïta.

1a. L'assistència jurídica gratuïta en aquest procediment s'ajustarà a les normes generals aplicables a Espanya.

2a. Sense perjudi del que disposa l'apartat anterior, el sol·licitant que en l'estat membre d'origen haja obtingut totalment o parcialment el benefici de justícia gratuïta o una exempció de les costes i despeses, gaudirà en aquest procediment del

benefici de justícia gratuïta més favorable o de l'exempció més àmplia possible d'acord amb les normes generals aplicables a Espanya.

4. Procediment de declaració de força executiva d'una resolució.

1a. La sol·licitud de declaració de força executiva es presentarà per mitjà de demanda, que s'ajustarà als requisits de l'article 437 d'aquesta llei i haurà d'anar acompanyada dels documents següents:

- a) Una còpia autèntica de la resolució.
- b) La certificació prevista en l'article 46.3.b) del Reglament (UE) núm. 650/2012.

2a. Si no es presenta la certificació prevista en l'apartat anterior, l'òrgan judicial podrà fixar un termini per a la seua presentació, acceptar un document equivalent o dispensar d'aquests si considera que disposa de suficient informació.

Podrà demanar també l'òrgan judicial una traducció dels documents realitzada per una persona qualificada per a realitzar traduccions en un dels estats membres.

3a. El sol·licitant no estarà obligat a tenir adreça postal a Espanya ni a actuar representat per procurador ni assistit de lletrat.

4a. El sol·licitant podrà instar l'adopció de mesures provisionals o cautelars de conformitat amb el que preveu aquesta llei. La declaració de força executiva inclourà l'autorització per a adoptar qualssevol mesures cautelars.

5a. Complides les formalitats previstes en les regles 1a i 2a, el jutge per mitjà d'interlocutòria declararà immediatament la força executiva de la resolució, sense traslladar per a al·legacions a la part contra la qual se sol·licite la declaració i sense procedir a l'examen dels motius de denegació del reconeixement previstos en l'article 40 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

Si la resolució objecte de la declaració conté diverses pretensions i no pot declarar-se la força executiva de totes, la interlocutòria declararà la força executiva d'aquelles de les quals siga procedent.

6a. La notificació a la part contra la qual s'haja sol·licitat la declaració anirà acompanyada dels documents a què es refereixen les regles 1a i 2a d'aquest apartat.

5. Recursos contra la resolució sobre la sol·licitud de declaració de força executiva.

1a. Contra la resolució sobre la sol·licitud de declaració de força executiva podrà recórrer qualsevol de les parts en el termini de trenta dies naturals. Si la part contra la qual es va sol·licitar la declaració està domiciliada fora d'Espanya, tindrà un termini de seixanta dies naturals per a interposar el recurs; aquest termini no admetrà pròrroga per raó de la distància a Espanya del seu domicili.

La competència per a conèixer del recurs correspondrà a l'Audiència Provincial.

2a. Durant el termini del recurs contra la declaració de força executiva i fins que es resolga sobre aquest, només es podran adoptar mesures cautelars sobre els béns de la part contra la qual s'haja sol·licitat l'execució.

3a. Contra la sentència dictada en segona instància cabrà, si és el cas, recurs extraordinari per infracció processal i recurs de cassació en els termes previstos per aquesta llei.

6. Procediment del recurs contra la resolució sobre la sol·licitud de declaració de força executiva.

El recurs previst en la regla 1a de l'apartat anterior se substanciarà per les vies del recurs d'apel·lació, incloent-hi les normes sobre representació processal i defensa tècnica, amb les especialitats següents:

- a) Sense perjudi de l'al·legació d'infracció de normes o garanties processals en la primera instància, el recurs només podrà basar-se en algun o alguns dels motius

previstos en l'article 40 del Reglament (UE) núm. 650/2012; el recurrent adjuntarà a l'escrit d'interposició els documents justificatius de la seua pretensió que considere necessaris i, si és el cas, contindrà la proposició dels mitjans de prova la pràctica dels quals interesse.

b) El secretari judicial traslladarà l'escrit de recurs i els documents que l'acompanyen a les altres parts, i les emplaçarà per vint dies naturals perquè presenten els escrits d'oposició o impugnació, als quals s'adjuntaran els documents justificatius que consideren necessaris i, si és el cas, contindrà la proposició dels mitjans de prova la pràctica dels quals interessin.

c) En cas d'incompareixença de la part contra la qual se sol·licite la declaració de força executiva, si la seua residència habitual és fora d'Espanya, s'aplicarà el que disposa l'article 16 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

7. Suspensió dels recursos.

El tribunal davant el qual s'interpose qualsevol dels recursos previstos en l'apartat 5 suspendrà el procediment, a instància de la part contra la qual se sol·licite la declaració de força executiva, si aquesta força executiva ha sigut suspesa en l'estat membre d'origen per haver-se interposat un recurs.

8. Força executiva dels documents públics.

Els documents públics que tinguen força executiva en l'estat membre d'origen seran declarats, a petició de qualsevol de les parts interessades, amb força executiva a Espanya de conformitat amb el procediment regulat en els apartats 2 a 7 d'aquesta disposició final, havent de presentar la certificació prevista en l'apartat 4.1a b) de conformitat amb allò que disposa l'article 60.2 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

El tribunal davant el qual s'interpose qualsevol dels recursos previstos en l'apartat 16 d'aquesta disposició només desestimarà o revocarà la declaració de força executiva d'un document públic quan aquesta siga manifestament contrària a l'ordre públic.

9. Força executiva de les transaccions judicials.

Les transaccions judicials que tinguen força executiva en l'estat membre d'origen seran declarades, a petició de qualsevol de les parts interessades, amb força executiva a Espanya de conformitat amb el procediment regulat en els apartats 2 a 7 d'aquesta disposició final, havent de presentar la certificació prevista en l'apartat 4.1a b) de conformitat amb allò que disposa l'article 61.2 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

El tribunal davant el qual s'interpose qualsevol dels recursos previstos en l'apartat 5 només desestimarà o revocarà la declaració de força executiva d'una transacció judicial quan aquesta siga manifestament contrària a l'ordre públic.

10. Expedició de la certificació d'una resolució, document públic o transacció judicial als efectes de la seua força executiva en un altre estat membre.

1a. Als efectes de l'aplicació de l'article 46.3 del reglament, l'expedició de la certificació prevista en aquest precepte correspondrà a l'òrgan judicial que haja dictat la resolució i es farà de manera separada per mitjà de providència, utilitzant el model de formulari previst en el dit article.

El mateix es farà, als efectes de l'aplicació de l'article 61 del Reglament, quan es tracte d'una transacció judicial, utilitzant per a l'expedició de la certificació el model de formulari previst en el dit article.

2a. En cas de documents públics, la certificació a què es refereix l'article 60 del reglament serà expedida pel notari autoritzant, o qui legalment el substituisca o li succeisca en el protocol, utilitzant el model de formulari previst en el dit article.

D'aquesta expedició se'n deixarà constància per mitjà de nota en la matriu, en la qual s'incorporarà còpia autèntica, i serà l'original del certificat el document que circularà. Si no és possible la incorporació a la matriu, es detallarà, per mitjà de nota, l'acta posterior a què haurà de ser incorporada.

11. Expedició per òrgan judicial del certificat successori europeu.

1a. L'expedició per un òrgan judicial d'un certificat successori europeu s'adoptarà de manera separada i per mitjà de providència, en la forma prevista en l'article 67 del Reglament (UE) núm. 650/2012, amb la sol·licitud prèvia que podrà presentar-se per mitjà del formulari previst en l'article 65.2 del mateix reglament.

2a. La competència per a expedir judicialment un certificat successori europeu correspondrà al mateix tribunal que substancie o haja substanciat la successió. Del certificat successori se n'expedirà testimoni, que s'entregarà al sol·licitant.

3a. Tota persona que tinga dret a sol·licitar un certificat podrà recórrer contra les decisions adoptades per l'òrgan judicial corresponent.

12. Rectificació, modificació o anul·lació del certificat successori europeu emés per un òrgan judicial.

1a. El procediment per a la rectificació d'un certificat successori europeu, tal com està previst en l'article 71.1 del Reglament (UE) núm. 650/2012, es resoldrà en la forma prevista en els apartats 1 a 4 de l'article 267 de la Llei Orgànica 6/1985, de 1 de juliol, del Poder Judicial.

2a. El procediment per a la modificació o anul·lació de l'emissió d'un certificat successori europeu a què es refereix l'article 71.1 del Reglament (UE) núm. 650/2012 es tramitarà i es resoldrà, en única instància, de conformitat amb allò que s'ha previst per al recurs de reposició regulat en aquesta llei.

3a. En tot cas, d'acord amb l'article 71.3 del Reglament (UE) núm. 650/2012 el tribunal comunicarà sense demora, a totes les persones a qui es van entregar còpies autèntiques del certificat en virtut de l'article 70.1 del mateix reglament, qualsevol rectificació, modificació o anul·lació d'aquell.

13. Denegació per un òrgan judicial de l'emissió del certificat successori europeu.

La denegació d'emissió d'un certificat successori europeu s'adoptarà de manera separada per mitjà d'interlocutòria i podrà impugnar-se, en única instància, pels tràmits del recurs de reposició.

14. Expedició per notari del certificat successori europeu.

1a. Amb la sol·licitud prèvia, competeix al notari que declare la successió o algun dels seus elements, o a qui legalment el substituisca o li succeísca en el seu protocol, l'expedició del certificat previst en l'article 62 del Reglament (UE) núm. 650/2012, i per a això haurà d'usar el formulari a què es refereix l'article 67 del mateix reglament. La sol·licitud de l'expedició d'un certificat successori podrà presentar-se per mitjà del formulari previst en l'article 65.2 del mateix reglament.

2a. De la dita expedició del certificat successori europeu, que tindrà el caràcter de document públic d'acord amb l'article 17 de la Llei del Notariat de 28 de maig de 1862, se'n deixarà constància per mitjà de nota en la matriu de l'escriptura que substancie l'acte o negoci, a la qual s'incorporarà l'original del certificat, i s'entregarà còpia autèntica al sol·licitant.

Si no és possible la incorporació a la matriu, es detallarà, per mitjà de nota, l'acta posterior a què haurà de ser incorporat l'original del certificat.

15. Rectificació, modificació o anul·lació del certificat successori europeu emés per notari.

1a. Correspondrà al notari en el protocol del qual es trobe, la rectificació del certificat successori europeu en cas de ser observat en aquest un error material, així com la modificació o l'anul·lació previstes en l'article 71.1 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

2a. En tot cas, d'acord amb l'article 71.3 del Reglament (UE) núm. 650/2012, el notari comunicarà sense demora, a totes les persones a qui es van entregar còpies autèntiques del certificat en virtut de l'article 70.1, qualsevol rectificació, modificació o anul·lació d'aquest.

16. Recurs.

1a. Contra les decisions adoptades per un notari relatives a un certificat successori europeu podrà recórrer qui hi tinga interès legítim d'acord amb els articles 63.1 i 65 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

2a. Contra la negativa d'un notari a rectificar, modificar, anul·lar o expedir un certificat successori europeu podrà recórrer qui hi tinga interès legítim d'acord amb els articles 71 i 73, apartat 1, lletra a), del Reglament (UE) núm. 650/2012.

3a. El recurs, en única instància, contra les decisions a què es refereixen les regles 1a i 2a d'aquest apartat serà interposat directament davant del jutge de primera instància del lloc de residència oficial del notari, i se substanciarà pels tràmits del juí verbal.

17. Efectes del recurs.

1a. Si, com a conseqüència del recurs previst en l'apartat anterior, resulta acreditat que el certificat successori europeu expedit no respon a la realitat, l'òrgan judicial competent ordenarà que el notari emissor el rectifique, modifique o anul·le segons la resolució judicial que haja recaigut.

2a. Si, com a conseqüència del recurs resulta acreditat que la negativa a expedir el certificat successori europeu era injustificada, l'òrgan judicial competent expedirà el certificat o garantirà que el notari emissor torne a examinar el cas i prenga una nova decisió d'acord amb la resolució judicial que haja recaigut.

3a. En tot cas, haurà de constar en la matriu de l'escriptura que substancie l'acte o negoci i en la de l'acta de protocol·lització del certificat successori europeu emés, nota de la rectificació, modificació o anul·lació realitzades, així com de la interposició del recurs i de la resolució judicial que haja recaigut sobre aquest.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei 5/2012, de 6 de juliol, de mediació en assumptes civils i mercantils.*

L'article 27 de la Llei 5/2012, de 6 de juliol, de Mediació en Assumptes Civils i Mercantils, queda redactat en els termes següents:

«Article 27. *Execució dels acords de mediació transfronterers.*

1. Sense perjuí del que disposen la normativa de la Unió Europea i els convenis internacionals vigents a Espanya, el reconeixement i execució d'un acord de mediació es produirà en la forma prevista en la Llei de Cooperació Jurídica Internacional en Matèria Civil.

2. Un acord de mediació que no haja sigut declarat executable per una autoritat estrangera només podrà ser executat a Espanya prèvia elevació a escriptura pública per notari espanyol a sol·licitud de les parts, o d'una d'aquestes amb el consentiment exprés de les altres.

3. El document estranger no podrà ser executat quan resulte contrari a l'ordre públic espanyol.»

Disposició final quarta. *Modificació de la Llei 2/2014, de 25 de març, de l'Acció i del Servei Exterior de l'Estat.*

La disposició addicional setzena de la Llei 2/2014, de 25 de març, de l'Acció i del Servei Exterior de l'Estat, queda redactada en els termes següents:

«Disposició addicional setzena. *Traduccions i interpretacions de caràcter oficial.*

Reglamentàriament es determinaran els requisits perquè les traduccions i interpretacions d'una llengua estrangera al castellà i viceversa tinguen caràcter oficial. En tot cas, tindran aquest caràcter les certificades per l'Oficina d'Interpretació de Llengües del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, així com les realitzades per qui es trobe en possessió del títol de traductor intèrpret jurat que atorga el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació. Els requisits per a l'atorgament d'aquest títol, així com la resta d'elements que conformen el seu règim jurídic, es desplegaran reglamentàriament. El traductor intèrpret jurat certificarà amb la seua firma i segell la fidelitat i exactitud de la traducció i interpretació.

També tindran caràcter oficial:

a) Les realitzades o assumides com a pròpies per una representació diplomàtica o oficina consular d'Espanya a l'estranger, sempre que es referisquen a un document públic estranger que s'incorpora a un expedient o procediment iniciat o presentat davant de la dita unitat administrativa i que haja de resoldre l'Administració espanyola.

b) Les realitzades per una representació diplomàtica o oficina consular de carrera estrangera a Espanya, sempre que es referisquen al text d'una llei del seu país o a un document públic d'aquest.

El caràcter oficial d'una traducció o interpretació implica que aquesta puga ser aportada davant d'òrgans judicials i administratius en els termes que es determinen reglamentàriament.

La traducció i interpretació que realitze un traductor intèrpret jurat o una representació diplomàtica o oficina consular podrà ser revisada per l'Oficina d'Interpretació de Llengües del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació a sol·licitud del titular de l'òrgan administratiu, judicial, registre o autoritat competent davant de qui es presente.»

Disposició final cinquena. *Títol competencial.*

La present llei es dicta a l'empara de la competència que, en matèria de legislació processal, correspon a l'Estat d'acord amb l'article 149.1.6a de la Constitució Espanyola.

El capítol VI del títol V es dicta a l'empara de la competència que correspon a l'Estat d'acord amb l'article 149.1.8a de la Constitució Espanyola en matèria d'ordenació dels registres i instruments públics, en allò que fa referència al Registre de la Propietat i al Registre de Béns Mobles, i a l'empara de la competència que correspon a l'Estat d'acord amb l'article 149.1.6a de la Constitució Espanyola en matèria de legislació mercantil, en allò que fa referència al Registre Mercantil.

La disposició final primera es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat en matèria d'ordenació dels registres i instruments públics, establida en l'article 149.1.8a de la Constitució.

La disposició final tercera es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de legislació mercantil, processal i civil, establida en l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució.

Disposició final sisena. *Entrada en vigor.*

Aquesta llei entrarà en vigor al cap de vint dies de ser publicada en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,
Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen aquesta llei i que la facen complir.

Madrid, 30 de juliol de 2015

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY